

Zorunlu BES'ten çıkışı örgütleyelim!

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Elsi, Valfsan, Korteks ve Senkromeç fabrikalarından, Gemak tersanesinden, Çorlu'dan, Bursa'dan, Manisa OSB'den, Antalya'da turizm ve metalden, İstanbul ve İzmir'de belediye işçilerinden haberler...
sayfa 2-7

Şubat 2017 / Sayı: 88

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Sömürenlerin değil ÜRETENLERİN DEDİĞİ OLACAK!

HAYIR!

Erdoğan'ın, Gülen cemaatine sitem ederken söylediği "ne istediniz de vermedik?" sözü çok konuşuldu. Bu cemaate verilenlerin ülkeyi ne hale getirdiği ortada. Ama Erdoğan ve AKP iktidarından ne istediyseniz sadece cemaat değil. Esas ne istediyseniz alanlar patronlar.

Haksız yere attığımız işçiyi geri almak zorunda kalmayalım, parasını verip gönderelim istediler, 2003 yılındaki iş yasası ile aldılar. Taşeron çalıştırmak isteriz dediler, aynı yasayla onu da aldılar. Koç enerji devi Tüpraş'ı istedi, aldı. Sabancı dağıtımını ben yaparım dedi, o da elektrik dağıtım şirketlerini

aldı. Müteahhit arsa istedi aldı, alamadığı araziye ormanlıkta yaktı, ses çıkaran olmadı. Beş ayrı vergi affı yasası çıkarıldı. Başka barış yapamadılar ama yurtdışına kaçırılmış patron parasıyla defalarca "vergi barışı" yaptılar. Yetmedi sayısız teşvik paketi çıkarttılar. Yalan yok. Patronun şevkini hiç kırmadılar.

Son bir yılda kiralık işçilik yasası istediler, vurgunun yasası çıktı. İşçiden alıp patronlara aktaran zorunlu Bireysel Emeklilik Soygunu ise yılbaşından itibaren başladı. Önceki yıl Şişe Cam, geçen yıl MESS, bu yıl EMİS patronları grev

yasaklansın istediler, gece yarısı Bakanlar Kurulu ile grev yasağını aldılar. Sırada kıdem tazminatının gaspı var. Müezzinoglu patronlara müjdeyi verdi, referandumda evet çıkarsa ilk iş onu da yapacaklar.

Bakmayın siz, emperyalistlerin de keyfi yerinde. Atılan hamasi nutuklara alıştılar artık. Eskisi kadar heyecanlanmıyorlar. Ne de olsa onlar da ne isterlerse alıyorlar. İncirlik üssü ABD'nin hizmetinde vızır vızır işliyor. Nükleer bombalar yerli yerinde duruyor. Emperyalist şirketler at oynatmaya devam ediyor. Ne de olsa, kendi vatan-daşı işçinin karşısında emperyalist şirketin çıkarını koruyan, Amerikan, Fransız, İsviçre şirketinden hakkını isteyen işçinin grevini milli güvenlik gereke-

siyle yasaklayan bir iktidar var. Öyle bir iktidar ki kendi vatan-daşı eleştiri yaptığında hakaret sayıp içeri atar... Erdoğan'a küfürlü şiir yazan adamı, İngiliz emperyalizminin dışişleri bakanı olunca, bizzat Erdoğan'ın kendisi altın çerçeveli tablo hediye ederek karşılar. İşin ucunda Filistin'in gaz rezervlerinden elde edilecek kârlar olunca, Mavi Marmara şehitleri için bana mı sordunuz deyip İsrail'e yavaşlar. İçeride her fırsatta dini siyasete alet eder, elinde Kuran'la miting kürsülerine çıkar, serseri mayın faşisti Trump Müslümanları terörist ilan edip sınırlarını kapattığında ise susar, susar, susar!

Peki ya işçi emekçi? Taşeron işçisi kadro ister. Verilen sözler laf kalabalığına getirilir. Bugün

git yarın gel! Emeklilikte yaşa takılanlar... Takılmaya devam! Atanamayan öğretmene "başka sektöre yönelin", kredi kartını ödeyemeyene "avukatımızla görüşün", geçimlik ücret isteyen işçiye emekçiye "ekonomik dengeleri bozmayın", "sabredin, dişinizi sıkın, fedakârlık yapın"! Patronlar sefa sürsün, parababaları vurgun üstüne vurgun vursun, emekçinin çocuğu cephede can verdiğinde kuru bir "vatan sağolsun"!

Manzara ortada! Cemaate, patronlara, emperyalistlere ne istedilerse verenler şimdi halkın karşısına çıkmış, ne istiyorsak bize verin diyor... Bu ülkenin işçisinin, emekçisinin vereceği cevap açıktır: HAYIR!

DİP 4. Kongresinin devrimci çağrısı:

**Sınıf içinde mevzilen,
emperyalizmi ve istibdadı yen!**

9

**Kadınlar istibdada
"HAYIR" diyor!**

13

**Fırat kapanında
Türkiye**

14

**Dünyada sınıf mücadeleleri:
Romanya, Meksika,
Arjantin, Fransa, ABD...**

16-19

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Türk Metal'i devirmek için sonuna kadar mücadele edeceğiz!

İki haftalık izinden sonra 2017 yılına başladık. Herkesin yıllık izni 12 gün düştü yani yazın iki hafta izin yapacak herkes, kışın evde otur yazın çalış. Bir gün bugün, cenaze olsa izin almak istersen ücretsiz izin, yani patron ben ne zaman istersem o zaman çalışacak, istediğim zaman izin yapacaksınız diyor. Kendi hakkını düşünmesi normal peki işçileri kim düşünecek? Sendikası... Tofaş'ta böyle bir sendika var mı? Tabii ki yok, yıllardır bunun kavgasını veriyoruz, işçinin haklarını koruyacak bir oluşum.



Nisan ayında yetki süreci başlayacak. Yavaşça başladık, Mart ayında toplu geçişler olacak, düğmeye basılacak. Renault'taki gibi etkili olur mu bilmiyorum. Altı binden fazla bir iki yıl önce giriş yapmış işçiler var, yeni işçiler. Kaderi onlar belirleyecek. Bu yüzden de işler durgun olduğundan, yeni girenler Türk Metal tarafından Ankara'ya seminer

gönderiliyor. Türk Metal üyesi olduğumuz zamanlarda, biz 10-15 yıllık işçilerden bir kez olsun kimseyi göndermemişken, yenilere bu kadar ilgi duymaları kaderin onların elinde olmasından kaynaklı. Yeni işe başlayan bir işçiyle on yıllık işçi arasında saat ücreti farkı 40 kuruş. Şubat, Mart soğuk ve çekimli geç-

cek, arkamızda sendika olarak çok sağlam bir güç yok ama yine de bir oluşum var ve metal eymlemlerinde olduğu gibi bir güç yokken bile neler başardığımızı biliyoruz. Türk Metal'den kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacağız, kendimiz için, çocuklarımız için, bundan sonra gelecek işçiler için.

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nden bir metal işçisi

Fabrikalarda örgütlenmek için sabretmek gerekir

Ben Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan bir metal işçisiyim. Çalıştığım fabrikada bazı sorunları çalışan arkadaşlarımızla paylaşıp tartıştığımız ve çözüm üretmeye çalıştık. Aslında sorunun çözümünü hepimiz biliyoruz: örgütlenmek. Ama takdir edersiniz ki bu herkesle paylaşılmıyor. Aslında bütün fabrikadaki işçiler olarak bir araya gelmeliyiz. Ama örgütlenmek için ilk önce en güvendiğimiz insanlardan başlamalıydık. Tek bir hatamızda patron üstümüze gelmeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

İçerdeki yalakaları vasitasıyla ağzımızdan laf almaya çalıştı. Olmadı iş açısından sıkıştırdı. Sonuç alamayınca terbiyesizliği ele aldı. Beraber çalıştığımız işçi arkadaşımıza patron küftürdü. Bizde istifa ettik. Ama biz bu komployu daha sonra öğrendik ki daha önce planlanmış bir şeymiş. Maalesef geç oldu ama buradan da bir ders çıkardık; fevri olmamak gerekiyormuş. Daha zeki hamleler gerekli bize. Durmak yok mücadeleye devam. Yaşasın işçi kardeşliği, yaşasın Devrimci İşçi Partisi. Saygılar, sevgiler, selamlar.

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Türk Metal'i fabrikamızda görmek istemiyoruz!

Baskı, tehdit ve şantajla Türk Metal'e üye olmak zorunda kalan ya da dayanışmaya geçen arkadaşlarımıza 13 Ocak'ta sendikamız Birleşik Metal'in yaptığı "Toplu geçiş" çağrısıyla birçok arkadaşımız geri döndü, bir kez daha mücadele etmekten vazgeçmediğimizi göstermiş olduk. Birleşik Metal'e geçişlerin artmasıyla birlikte Renault yönetimi apar topar UET şeflerini toplantıya çağırdı. Tekrardan geçişleri engellemek için departman müdürü ve UET şefi, geçiş yapan arkadaşlarımızı teker teker odaya çağırıp baskı yapıp, tehdit etmeye başladılar. Birçok arkadaşımız tepkisini göster-

rek ne olursa olsun sonuna kadar devam edebileceklerini, Türk Metal'i fabrikadan kapı dışarı edene kadar mücadele edebileceklerini söylediler. Geçen hafta patron sendikası Türk Metal başkanı Pevrul Kavlak fabrikaya geldi. 40 kişilik bir yalaka grubu karşıladı. Daha sonra fabrikayı gezmeye başladı, birçok arkadaşımız gözmezlikten geldi, birçoğu tokalaşmak istemedi. Bazıları görmemek için çalıştığı postayı terk ederek tuvalete gitti. Artık Türk Metal'i fabrikamızda görmek istemiyoruz, ne MESS ve Renault yönetiminin desteği ne de Türk Metal'in çabaları hiçbir şeyi değiştiremeyecek!

Bursa Elsi'den bir işçi

Sendika hakkımız engellenemez

Merhaba, ben Bursa Hasan Ağa OSB'den bir işçiyim. Her fabrikada olduğu gibi bizim fabrikada da işler durgunlaştı ve verim düşüklüğü bahanesiyle birçok işçiyi işten çıkardılar. Fabrikada sendika olmadığı için birçok arkadaşımız işçi haklarından haberdar değil, haberdar olanlar da sendika olmadığından dolayı hakkını aramaya çekinir oldular. Bizler fabrikamızda sendika getir-

mek istiyoruz ancak önümüzde koca bir patron engeli var, patron aynen şu üslupla "bu fabrikanın sendikası da ağası da, Allah'ı da benim, kimsenin gözünün yaşına bakmam" gibi tehditler savuruyor. Türk Metal buradan patrona ve sınıfımıza ihanet eden işbirlikçilerine sesleniyoruz, tehditlerinize rağmen bir gün bu fabrikaya ya sendika girecek ya girecek başka yolu yok!



Metal fabrikalarından haberler

Çorlu'dan bir metal işçisi

Emeklilik hayali satılacağına emeklilik yaşı düşürülmeli!

Biliyorsunuz ki otomatik BES işyerlerindeki sayıya göre Ocak ve Nisan aylarında devreye girecek. Bununla ilgili işçi arkadaşlarımıza bir kaç bir şey yazmak istedim. Etrafımda gördüğüm kadarıyla çoğu kimsenin haberi bilgisi yok, kendimce arkadaşlarımıza anlatmaya çalışıyorum. Tek tek anlatmaktansa böyle bir paylaşım yapmak istedim.

Otomatik BES yani bireysel emeklilik. Emeklilik hayali ile bize sunulan bir fırsat gibi gözüküyor ama arastrıldığında dezavantajları oldukça fazla. İlk önce 60 gün içinde cayma hakkınız olduğunu söylemek isterim. 60 gün geçtikten sonra çıkma hakkınız kalkıyor, daha doğrusu çıkmak isterseniz ceza ödemek zorunda kalıyorsunuz. Asıl amaçları da burada başlıyor. Bir de cayma hakkını kullanmayanlar için 1000 lira ek devlet katkısı var insanları cezbeden. Bir de şu açıdan bakın

derim. Öncelikle bu sistemin 10 yıl ve 56 yaş sınırı var. İlk 3 yılda çıkarsanız, bir aksilik sıkışıklık oldu, ödeyemez hale geldiniz di-yelim, bu 1000 lirayı alamıyorsunuz. 3. yılın sonunda %15'ini, 6. yılın sonunda %35'ini, 10. yılın sonunda %60'mı, emekli olduğunda, yani 56 yaşında ancak tamamını alıyorsunuz. Düşünün 56 yaşınızda geldiğinizde devletin verdiği 1000 lira ile neler alabilirsiniz! Bu sadece devletin ekstra verdiği bir para. Şimdi mesela her ay maaşınızdan 100 lira zorunlu kesilecek. 10 yılda 100 lira x 120 ay = 12.000 lira yapıyor. Bir de devlet katkısı var 25 lira x 120 ay = 3000 lira. Toplam 15.000 lira yapıyor. 10 yıl kalmanız durumunda 10 yıl sonraki 15.000 lira ile ne yapabilirsiniz? 10 yıl önceki 15.000 lira ile şu anki 15.000 lirayı karşılatırın veya şu anki asgari ücrete endekslereyin, asgari ücretin şu anda 11 katı 10 sene sonraki asgari ücretin

kaç katı olur bir düşünün derim. Emekli olduğunda ise ne kadar maaş bağlanır tahmin etmek zor değil, hiç bahsedilmiyor bile siz düşünün komik bir rakam olur. 10 yıldan erken çıkarsanız zaten belli kesintiler var.

İşçinin emekli olmasını isteselerdi emeklilik yaşını 60'a çıkarmazlardı. Emeklilik hayali üzerinden işçilerin parası kullanılacak, ilerde de ne olacağı meçhul en kötüyü düşünün bir şey olur sigorta şirketi batır bir kılıf bulunur eskilerin KEY paralarına döner kaç sene sonra çerez parası verip olayı kapatırlar. İşçi arkadaşlarımızın iyi düşünmesini istiyorum. Araştırılmalı ve karar vermek için başlangıçtan itibaren 60 gün süre var. Ocak'ta başlayanlar için Şubat ayı sonuna kadar vakit var. Emeklilik hayali satılacağına emeklilik yaşı düşürülmeli bence! Söyleyeceklerim bu kadar, inşallah kendimi anlatabilmişimdir. İyi düşünün.

Metal İşçisinin Sesi:

"Türk Metal, sen Renault işçisinin değil MESS'in ve sigorta şirketlerinin temsilcisisin!"

Renault işçileri yıllardır işçiyi kan kusturan sarı Türk Metal'in en son zorunlu BES hakkında da sigorta şirketinin temsilciliğine soyunmasının ardından bu çeteye hak ettiği cevabı Metal İşçisinin Sesi aracılığı ile verdi. Türk Metal'in astığı kağıtla sigorta şirketinin tanıtım broşürünün birebir aynı olduğunu Metal İşçisinin Sesi sayfasından teşhir eden işçiler sarı sendikaya şöyle seslendiler:

Türk Metal, sen Renault işçisinin değil MESS'in ve sigorta şirketlerinin temsilcisisin!

Türk Metal sen bugüne kadar hep işçiyi karşı patronla birlikte

oldun. Yetmedi şimdi de Anadolu Hayat sigorta şirketinin kârlarının bekleliğine soyunuyorsun. Güya işçiyi BES'ten çıkış konusunda bilgilendirmek amacıyla Anadolu Hayat'ın tanıtım broşürünün 7. sayfasındaki bölümü kesip kendini logonu koyup asmışsın. Bir de şirketin işçiyi ayrılmasın diye tehdit ettiği bölümün üstüne "çalışan işçisinin Sesi sayfasından teşhir eden işçiler sarı sendikaya şöyle seslendiler: Türk Metal, sen Renault işçisinin değil MESS'in ve sigorta şirketlerinin temsilcisisin! Türk Metal sen bugüne kadar hep işçiyi karşı patronla birlikte

çıksa işçinin faydalanamayacağı söylenen devlet katkısını alabilmek için 10 yıl sistemde kalmak ve 56 yaşını doldurmak gerektiğini, bu devlet katkısının 2500 brüt ücret alan bir işçi için 10 yıl sonra hepisi topu 2.250 lira edeceğini, 60 günden sonra sistemden çıkılırsa bu paranın da alınmayacağını niye söylemiyorsunuz. Niye şirketin işine gelenleri söyleyip, işçinin menfaatine olan tarafları gizliyorsunuz! İşçiyi bilgilendireceksen bunları da söyleyeceksin! Ama olsun, sen bu astığın ilanlarla kendi gerçek yüzünü bir kez daha göstermiş oluyorsun!

Bireysel Emeklilik Sistemi'nden Çıkarmak İçin
Emeklilik planınıza dahil ettiğinizden itibaren size bildirdiği tarihi takip eden 2 ay içerisinde bildirmeniz gerekmektedir.

Çıkarma talebinizi:

- SMS yoluyla;
- Mobil Şube'den;
- İnternet Şube'den;
- veya
- 444 85 00 Bilgi Hatları'ndan talebinizi.

Çıkarma Hakkında:

- Devlet katkısı avantajından faydalanamazsınız.
- Ek fayda ve huzme/indirimlerden faydalanamazsınız.
- Fikri devletin olduğu sürece devletin emekli maaşına dahil olmanız mümkün değildir.
- Aynı sistemde çalışmış olmanız ve emekli maaşına dahil olma şartlarını sağladığınız durumda MÜSTEPKİNE belirlenen usuller kapsamında ortama iki yılda bir tekrar sisteme dahil edebilirsiniz.

EMEKLİLİK BİLGİLENDİRME

Cayma hakkını kullanmanız durumunda:

- Devlet katkısı avantajından faydalanamazsınız.
- Ek fayda ve huzme/indirimlerden faydalanamazsınız.
- Fikri devletin olduğu sürece devletin emekli maaşına dahil olmanız mümkün değildir.
- Aynı sistemde çalışmış olmanız ve emekli maaşına dahil olma şartlarını sağladığınız durumda MÜSTEPKİNE belirlenen usuller kapsamında ortama iki yılda bir tekrar sisteme dahil edebilirsiniz.

Tuzla Valfsan'dan bir işçi

Sendika biziz!



Tuzla'da Valfsan fabrikasında çalışıyorum. Valfsan'daki son durum şu: Kötü yemekler yüzünden gece vardiyası iş bıraktı. Bunun sonucunda patron fabrikaya polis çağırdı. İş bırakan vardiya savunmaları istendi. Demek ki, bu ülkede işçiyi kötü, rezil, koken yemek vermenin bir karşılığı yok. Aksine buna ses çıkaranların karşısına polis çıkarılıyor. Bizim işçiler olarak çıkardığımız sonuç bu.

İş bırakmadan sonra baskılar artmış durumda. Fabrikamızda örgütlü olan Birleşik

Metal sendikası. İş bırakma da Birleşik Metal temsilcisi arkadaşımızla birlikte gerçekleşti. Ancak bundan sonra temsilci arkadaşlarımızın yönetimin baskısıyla istifa ettirildi. 11 tane yeni arkadaşımız da işten çıkarıldı. Valfsan işçileri olarak ders çıkarmalıyız. Sendikamızın fabrika içinde örgütlü olması, toplu sözleşme yapması, işçilerin bilinçli ve örgütlü olduğu anlamına gelmez. Şimdi, daha birlik olup, daha fazla bilinçlenip, sendikal örgütlülüğümüze sahip çıkmalı, sendika bizim diyebilmeliyiz.

Antalya'dan bir metal işçisi

İşçi düşmanlığına hayır!

Merhaba, ben Antalya'da bir metal fabrikasında çalışıyorum. Malumunuz üzere önümüzde referandum süreci var. Haliyle çalıştığım fabrikada da işçilerin arasındaki ana gündem de referandum. Her molada, daha doğrusu her fırsatta "Evet", "Hayır" tartışmaları yapılıyor. Tartışmalar diktatörlük, şeriat, güçlü Türkiye gibi başlıklar etrafında dönüyor çoğunlukla. Ancak kimse hakikatin farkında değil. Eğer sandıktan "Evet" oyu çıkarsa biz işçileri kötü günler beklediği doğrudur. Fakat bunun sebebi Erdoğan'ın tek adamlık hevesinden ziyade onun ve partisinin işçi düşmanlığı. Bu yönlere OHAL sürecinde iyice gün yüzüne çıkarıldılar. OHAL'de işçilerin bütün haklarına saldırıyorlar. Geçtiğimiz haftalarda Birleşik Metal-İş

sendikasının, işveren sendikası EMİS'e bağlı fabrikalarda aldığı grev kararını yasaklaması bunun en açık örneğidir. Tabii greve çıkan işçiler hükümete en güzel cevabı verdiler ve grevden geri dönmədiler. Böylece patronlar geri adım atmak zorunda kaldı. Grev kazandı! Tartışmalar diktatörlük, şeriat, güçlü Türkiye gibi başlıklar etrafında dönüyor çoğunlukla. Ancak kimse hakikatin farkında değil. Eğer sandıktan "Evet" oyu çıkarsa biz işçileri kötü günler beklediği doğrudur. Fakat bunun sebebi Erdoğan'ın tek adamlık hevesinden ziyade onun ve partisinin işçi düşmanlığı. Bu yönlere OHAL sürecinde iyice gün yüzüne çıkarıldılar. OHAL'de işçilerin bütün haklarına saldırıyorlar. Geçtiğimiz haftalarda Birleşik Metal-İş

Mensubu olmaktan gurur duyduğum işçi sınıfının bütün fertlerine selamlar...

Krizin faturasını biz emekçiler ödemeyelim! Zorunlu BES'ten çıkışı örgütleyelim!

Zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) 1 Ocak 2017 itibariyle uygulanmaya başladı. İlk etapta 1.000 ve daha fazla çalışan olan özel sektör şirketleri bu sisteme girdi. Ardından 250-1.000 çalışan olan özel şirketler ile kamuda çalışanlar 1 Nisan 2017'de sisteme girecek. 100-250 arası çalışan olan işyerleri Temmuz 2017, 50-100 arası Ocak 2018, 10-50 arası Temmuz 2018, 5-10 arası Ocak 2019'da zorunlu BES'e geçecek.

Bu kademeli geçişte çalışan sayısı dikkate alınırken, şirketlerin sadece tek bir işyerindeki çalışan sayısı değil, tüm Türkiye'deki toplam çalışan sayısı hesap ediliyor. Örneğin bir taşeron şirket bir hastanede 300 işçi çalıştıyorsa ve bu taşeron şirketin Türkiye'nin başka bölgelerinde toplam çalıştırdığı işçi sayısı 1000'den fazlaysa, hastanede çalışan taşeron işçileri de 1 Ocak itibariyle sisteme dâhil edilmiş demektir.

Zorunlu BES'in gerçekleri

İlk başlarda hükümet de bu sistemi zorunlu BES diye anlatırken, zorunlu kelimesinin rahatsızlık yaratacağı düşüncesiyle daha sonra bunun adına "Otomatik BES" demeye başladı. Bütün bankaların Otomatik BES'in güzel bir şey olduğunu anlatan reklamları televizyon kanallarında, sosyal medyada, gazete ve dergilerde, sokaklardaki reklamlar panolarında görünmeye başladı.

Fakat bu bankaların reklamlarında her ay brüt ücretten yapılacak %3'lük kesintinin (asgari ücretinden 53 lira) Bakanlar Kurulu kararıyla %6'ya çıkarılabileceğinden bahsedilmiyor. Bu fonlarda devlet garantisinin olmadığı, yani fon şirketleri battığı zaman bütün paranın tamamen yok olacağı söyleniyor. Devlet katkısından yararlanıla-



bilmek için en az 10 yıl sistemde kalmak ve 56 yaşını doldurmuş olmak gerekiyor. Bu şartları sağlamadan sistemden çıkmak zorunda kaldığında işçilerin bu katkılardan yararlanamayacağı, hatta ceza ödemek zorunda kalacağı anlatılmıyor. Bu sistemin aslında kamusal emeklilik sisteminin tasfiyesi demek olduğunu, benzer bir şekilde fona devir adı altında sermayenin gasp etmek istediği kıdem tazminatını ortadan kaldıracak bir ilk adım olduğunu anlatmıyor bu bankalar. Hepsinin tek amacı, sermayeye işçinin cebinden kaynak aktarmak.

Zorunlu BES'e Hayır!

Adına otomatik densin ya da denmesin sonuçta tüm çalışanların maaşlarından zorunlu olarak belirli bir miktar paranın kesilerek, şirketlerin fonlarına aktarılması söz konusudur. Bu düpedüz soygundur! Otomatik dedikleri sistem aslında Bireysel Emeklilik Sogyunudur.

Krizin faturasını işçilerin ödemesi için, kamusal emeklilik sisteminin tasfiye edilmemesi için, kıdem tazminatının kaldırılmasına

Manisa'da "Türkiye'de Grevler Tarihi" konulu panel düzenlendi

İşçinin Sesi Manisa, başta metal fabrikaları olmak üzere Manisa'da başka iş kollarında çalışan birçok işçinin katılımıyla "Türkiye'de Grevler Tarihi" konulu panel düzenledi.

"Millî güvenlik" gerekçesi ile yasaklanan metal grevinin hemen ardından düzenlenmesi sebebiyle büyük önem taşıyan panel, 22 Ocak Pazar günü saat 13:00'te Manisa Eğitim-Sen bürosunda gerçekleştirildi. Panel bir süre önce sendikal faaliyet yürüttüğü fabrika tarafından işten atılan bir işçinin konuşmasıyla başladı. Giriş konuşmasının ardından Türkiye'de grevler tarihinin anlatılan bir sunum gerçekleştirildi. Dünyadaki büyük grevlerden de örnekler barındıran sunumda Kavel greviden büyük fiili metal grevine kadar birçok greve değinildi. Doksanlı yılların başlarında Zonguldak maden ocaklarından çıkıp günlerce yürüyerek Ankara'ya ulaşmaya çalışan binlerce madencinin büyük yürüyüşü anlatılırken bu greve ait bir

video izlendi. 2010 yılında 72 gün boyunca Ankara'nın göbeğinde adeta bir Sakarya komünü kuran Tekel işçilerinin grevlerinden deneyimler aktarıldı. 2015 yılında hükümete ve patronlara korku salan 10 bini aşkın işçinin katıldığı büyük fiili metal grevinin öğretilerine ve ödevlerine değinildi. Bütün bunların ışığında geçtiğimiz günlerde yasaklanan metal grevi değerlendirildi. İşçinin en güçlü silah olan grevin önemi ve sendikal örgütlenmenin gerekliliği üzerine konuşuldu. Ardından sunum sona erdi.

Daha çok yasaklanan metal grevi üzerine görüşlerini aktaran işçiler, panelin ikinci bölümünde sorularını sorup katkılarını yaptılar. Farklı fabrikalardan işçiler grev deneyimlerinden söz ettiler. Daha sağlam bir sendikal örgütlenme için fabrika komitelerinin gerekliliğinin, sendikaya üye olmanın yeterli olmadığını, işçilerin sendikaya sahip çıkıp denetlemesi gerektiğinin vurgulanması ile panel sona erdi.



Emekçinin Sözü

Avcılar Belediyesi'nde yeni dönemi mücadele belirleyecek!

Ben Avcılar Belediyesi'nde taşeron olarak çalışırken sendikalaşma hakkını kullandığı için işten atılmış, aylarca belediye önüne çadır kurarak direnişe geçmiş işçilerden biriyim. Kitlesel bir eylem yaptığımız gün darbe girişimi olmuş ve OHAL ilan edildiğinde ilk müdahale edilmeye çalışılan bizim çadırımız olmuştur. Böyle bir muameleyi işçilere reva görenler şimdi de referandumla daha da tepemize çıkmaya çalışıyorlar. Daha o zaman direniş çadırımıza saldırırların daha fazla yetki ele geçirirlerse kim bilir ne yapmaya çalışırlar. Direnişimizi sonunda Avcılar Belediyesi'nde başka bir taşeronda

sendikalı olarak işe başlamıştık, şimdi de işçi demokrasisinin bir örneği olarak sandık kurup sendikamızın genel kurulunda bizi temsil edecek delegelerimizin seçimini yapıyoruz. Delege olarak birçok işçi arkadaşımız aday oldu. Hangi arkadaşımız seçilirse seçilsin kendi kişisel çıkarımı değil mücadeleyi öne koyan kişilerin seçilmesi, kendisi ve tüm işçiler için uğraşacak delegeler olması önemli olandır. Gerçekten mücadele eden temsilcilerimizin arkasında daha da şevkli bir şekilde mücadelemizi tüm sömürücülere karşı arttırmak büyüyeceğiz, büyütelim!

Avcılar Belediyesi'nden bir taşeron işçi

Senkromeç fabrikasında işçi kıyımı ve direniş



İzmir Atatürk Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Senkromeç fabrikasında Ocak ayı içinde art arda yapılan işten çıkarmalarla Birleşik Metal-İş üyesi toplam 117 işçi işten çıkarıldı.

İlk gün gündüz vardiyasında 33 işçinin işten çıkarılmasının ardından gece vardiyasındaki işçiler iş durdurdu. Bunun üzerine işten çıkarılan işçi sayısı 117'ye ulaştı.

Fabrika yönetimi, işçilerin işten çıkarılmasını sebebi olarak fabrikanın fazla miktarda borcu olmasını öne sürmüştü. Ancak işçilerin önüne gelen işten çıkarılma belgesinde gerekçe olarak, İş Kanunu'nun işçilerin tazminatı işten çıkarılmasını sağlayan 25/2 maddesi yer alıyordu. Bu maddeye göre güya işçiler ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan davranışlarda bulunmuşlardı. Asıl sebep ise sonradan ortaya çıktı. Fabrika yönetimi işçilere sendikadan istifa ederlerse işlerine geri

dönebileceklerini belirtti.

117 işçinin işten çıkarılmasının ardından işçiler fabrika önünde işlerine geri dönmek için direnişe başladı. Görüştüğümüz Senkromeç işçileri işlerine geri dönene kadar direnişe devam edeceklerini, patronun ve yönetimin sendikadan istifa etmeleri yönündeki baskılarına boyun eğmeyeceklerini ve fabrikalarına sendikaları ile beraber döneceklerini ifade ettiler. İşçiler aynı zamanda 9 aydır maaşlarını alamadıklarını ama işten çıkarıldıktan sonra fabrika genel müdürünün sendikadan istifa ederseniz maaşlarımızı alabileceksiniz dediğini de ifade etti.

Devrimci İşçi Partisi İzmir örgütü Senkromeç direnişine günbegün desteğini sunuyor. Direniş alanına gerçekleştirilen ziyaretlerin yanı sıra İzmir'in belli yerlerinde dağıtılan bildirilerle İzmir halkını Senkromeç işçilerine desteğe davet ediyor.

Madenlerin özelleştirilmesi ölüme davetiye çıkarmaktır!

Hükümetlerin özelleştirme ve taşeronlaştırma politikaları doğrultusunda, özellikle 1998 sonrasında, devletin işlettiği madenlerde her geçen gün işçi sayısı azalırken özel sektörün işlettiği madenlerde işçi sayısı artıyor. 1995 yılında maden işçilerinin %59,4'ü kamuya ait madenlerde çalışırken, 2008 yılında bu oran %30,4'e kadar düşmüştü. Bunun nedeni "devletin küçültülmesi" mantığıyla devletin madenlerden çekilip, madenlerin işletilmesini özel şirketlere devretmesidir.

Bu uygulama sadece işçilerin ücretlerinin düşmesine neden olmuyor, aynı zamanda madenlerin denetimden uzaklaşmasına ve bu-

nun sonucu olarak da iş cinayetlerinin artmasına yol açıyor. Özel sektörün bütün politikası daha fazla kâr elde etme üzerine kuruluyken, işçilerin sağlığı ve güvenliği için önlemler almak planları dâhilinde değil. Alınacak her bir ömlem işverenin gözünde bir maliyet kalemidir. Maliyet kaygısıyla alınmayan önlemlerse onlarca, belki de yüzlerce işçinin hayatına mal oluyor.

Bu basit bir öngörü değil, gözlerden gizlenemeyecek kadar büyük bir gerçek. Genel Maden İşçileri Sendikası'nın (GMİS) açıkladığı Zonguldak kömür havzasında 2000-2013 yılları arasında yaşanan ölümlü kaza



İzmir'de 915 işçinin grevi kazanımla sonuçlandı

İzmir Karabağlar Belediyesi'nde çalışan 915 işçi, örgütlü oldukları DİSK Genel-İş Sendikası ile Karabağlar Belediyesi'ne ait Karbel Şirketi arasında yapılan Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde ücret konusunda anlaşılmasını üzerine greve çıktı.

Yaklaşık iki aydır süren Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde yıllık ikramiyelerin 69 günden 112 güne çıkarılması, banka promosyonlarının ödenmesi, sosyal hakların iyileştirilmesi ve kiralık işçi çalıştırılmaması gibi konularda anlaşma sağlanırken işçilerin zam oranında %12'lik artış isteğine karşılık işveren %7 teklif etmesi sürecin tıkanmasına neden oldu. Bunun üzerine farklı bölümlerde çalışan 915 işçi greve çıktı.

31 Ocak sabahı işçiler temizlik işleri şantiyesine, fen işleri şantiyesine ve Karabağlar Belediyesi ana hizmet binasına "Bu iş yerinde grev var" pankartı astı. Karabağlar Belediyesi ana hizmet binası önünde, Genel-İş Sendikası Şube Başkanı Ali Haydar Kara'nın konuşması ile grev başladı. Ali Haydar Kara konuşmasında "Üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz. Taleplerimizin tamamı kabul edilinceye kadar



mücadelemize devam edeceğiz" diyerek işçileri selamladı. Grev, tüm gün süren halaylar ve sloganlar eşliğinde coşku ile devam etti.

Karabağlar Belediyesi işçilerinin grevi 4. gününde sendika ve belediye arasında imzalanan sözleşme ile sona erdi. İki yıl için imzalanan sözleşmede ücret artışı ilk yıl için %9, ikinci yıl için ise enflasyon artı %2 olarak belirlendi. Yeni imzalanan sözleşmede işçilerin sosyal haklarında da iyileştirilmelere gidildi.

rimci İşçi Partisi militanları da yalnız bırakmadı.

Karabağlar Belediyesi işçilerinin grevi 4. gününde sendika ve belediye arasında imzalanan sözleşme ile sona erdi. İki yıl için imzalanan sözleşmede ücret artışı ilk yıl için %9, ikinci yıl için ise enflasyon artı %2 olarak belirlendi. Yeni imzalanan sözleşmede işçilerin sosyal haklarında da iyileştirilmelere gidildi.

ZONGULDAK KÖMÜR HAVZASI ÖLÜMLÜ KAZA VERİLERİ 2000-2013								
YIL	ÖZEL VE KAÇAK OCAK VERİLERİ			TTK VERİLERİ		100.000 TON Üretim İsabet ölüm oranı		
	RÖDEVANSLI SAHA ÜRETİM (TON)	ÖLÜ ADETI	TOPLAM	Üretim	Ölü Adept	Özel Firma ve Kaçak Ocak	TTK	
2000	141.456	1	9	10	3.196.463	11	7,07	0,34
2001	140.479	6	9	15	3.492.105	5	10,68	0,14
2002	68.183	2	6	8	3.244.444	9	11,73	0,28
2003	44.361	12	6	18	2.954.334	8	40,58	0,27
2004	38.750	12	5	17	2.805.654	5	43,87	0,18
2005	336.925	2	6	8	2.621.263	10	2,37	0,38
2006	783.945	4	3	7	2.297.173	3	0,89	0,13
2007	816.230	9	7	16	2.423.719	5	1,96	0,21
2008	950.570	11	9	20	2.335.457	7	2,10	0,30
2009	883.186	5	8	13	2.883.243	7	1,47	0,24
2010	882.813	38	5	43	2.727.414	6	4,87	0,22
2011	1.026.732	7	3	10	2.607.182	4	0,97	0,15
2012	783.946	6	4	10	2.441.270	6	1,26	0,25
2013*		11		11				

2013* verileri 21.01.2013 tarihi sonudur.

TTK'da belirtilen yıllar arasında 100 bin ton kömür üretiminde en yüksek ölüm oranı 0,38 iken, özel ve kaçak ocaklarda bu oranın 43,87'ye çıktığı görülüyor. Bu tablo rödevans (maden ruhsat alanlarının, sahibi tarafından sözleşme ile özel veya tüzel bir kişiye bir süre terk edilmesi durumunda, maden ocaklarının işletilmesini üstlenen özel veya tüzel kişinin ruhsat sahibine ürettiği her bir ton maden için ödemesi taahhüt ettiği bir tür maden kirası olarak tanımlanabilir) yöntemiyle özel sektöre verilen madenlerde ve kaçak olarak işletilen madenlerde iş cinayetlerinin TTK'dakinin 100 katından fazlasına kadar çıktığı gösteriyor.

Bu veriler sadece Zonguldak kömür havzasına ait. Bu havzada kömür üretiminde -her geçen yıl azalması olsa da- ağırlıkta olan TTK ve sendikalı işçilerdir.

Çözüm: işçi denetiminde kamulaştırma!

Hükümet ve ilgili bakanlıklar bırakın öncesinde, işçiler öldüğünde bile denetleme yapmıyor. Ne zaman ölümler ulusal basında haber olursa ancak o zaman inceleme ve denetleme yapıyor.

Fakat bu incelemelerde de sorumda kömür üretiminde -her geçen yıl azalması olsa da- ağırlıkta olan TTK ve sendikalı işçilerdir.

Soma'da, Ermenek'te ve en son Şirvan'da yaşanan katliamlarda ortaya çıktığı gibi, tamamen özel sektöre terk edilmiş havzalardaki maden işçileri için tablonun çok daha kara olduğu ortada. Dolayısıyla bu istatistikler bize bir gerçekliği gösteriyor: TTK özelleştirilse Zonguldak maden işçisi için de bu tablo karacaktır.

Soma'da, Ermenek'te ve en son Şirvan'da yaşanan katliamlarda hesabı yıllardır verilmedi. Ciner grubuna ait Afşin-Elbistan'daki Çöllolar madeninde 2011 yılında yaşanan heyelan sonucu 11 işçi hayatını kaybetmişti. Bugün 9 işçi hâlâ toprak altında. 17 Kasım 2016'da Şirvan'da 16 işçinin hayatını kaybetmesiyle sonuçlanan katliamın faileri de daha önce cezalandırılmayan aynı patronlar. Madenleri denetlemeyenler, bu cinayete de davetiye çıkarmış olan, yine merkez ve yerel devlet yetkilileridir.

GMİS'in birkaç yıl önce açılmış olduğu bu tablodan da açıkça görüldüğü gibi ölümler kader değildi. Rakamlarla sunulan bu gerçekler bize çözüm yolunu da gösteriyor. Çözüm, özel şirketlerin madenlere sokulmaması ve tüm madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılmasıdır!

Levent Dölek

NATO'ya ve İncirlik üssüne HAYIR!

Bugünlerde her söze milli irade ve milli güvenlik diye başlayanlara inanmayın. Bunların foyasını meydana çıkaracak tumsul kağıdı NATO'dur, İncirlik üssüdür, diğer üslerdir. Bugün Türkiye'de en büyük güvenlik sorunu İncirlik üssüdür. Bu üs kapatılmadan ne bu ülke insanına ne de komşu halklara rahat yoktur. Bugün referandum sunulan anayasa paketi ile işlevlerini ve yetkilerini cumhurbaşkanına devreden, denetim yetkisi elinden alınarak adeta dışleri söktülen meclisin İncirlik'ten kalkan tanker uçakların beslediği F-16'lar tarafından bombalanmış olması ne kadar da manidar değil mi? Sadece 15 Temmuz değil İncirlik'in kuruluşu ve tüm tarihi, baştan sona emperyalizmin milli egemenliğe tecavüzünün ve bu tecavüze yol veren işbirlikçi iktidarların hikâyesidir. Referanduma giderken bu hikâyeyi bir an olsun bile aklından çıkartmamak gerekir.

Türkiye'nin NATO'ya girişi ve ülkenin emperyalist üslerle donatılmasında Kore Savaşı bir dönüm noktasıdır. Mehmetçiği ABD'nin yanında Kore'ye gönderen Menderes, Türkiye'ye NATO'nun kapısını değil NATO'ya Türkiye'nin kapısını sonuna kadar açmıştır. İncirlik üssünün Türk ve ABD Hava Kuvvetleri tarafından ortak kullanımını için gerekli anlaşmalar imzalanmadan üssün inşaatı 1951 yılında başlatılmış ve bu inşaatı bizzat Amerikalı Mühendisler Kolordusu gerçekleştirmiştir. Üssün mülkiyeti Türkiye'dedir ama hiçbir zaman Türkiye bu üs üzerinde gerçek bir denetime sahip olamamıştır. Hukuki statüsü bile hâlâ tartışmalıdır. 1959'da Amerikan Yarbayı Morrison içkili kullandığı arabasıyla bir kişiyi ezerek öldürmüş ve Türkiye mahkemeleri bu yarbayı yargılama yetkisini elde edememiştir.

Soğuk Savaş yıllarında ABD, İncirlik üssünü ve daha sonra 15 Temmuz darbe girişimiyle adını duyacağımız Mürted (Akinclar) ve Balıkesir üslerini nükleer cephaneliğe dönüştürmüştür. Bugün nükleer silahlar sadece İncirlik'te bulunmaktadır. Diğer iki üsteki nükleer depolar iptal edilmemiş yedek statüye alınmıştır. Yani, bu üsler ABD ve NATO'nun içli dışlı olduğu yerler olma özelliğini sürdürmüştür. Tabii ki bunlar halktan gizlenmiştir ve gizlenmektedir. Emperyalizmin işbirlikçisi iktidarlar yıllarca NATO üyeliğini Türkiye'nin güvenliği açısından savunmuştur. Halbuki soğuk savaş döneminde İncirlik'ten kalkan casus uçaklar, Küba füze krizi gibi olaylar ABD'nin bırakan Türkiye'yi korumayı bizi canlı kalkan olarak kullandığını göstermiştir.

Birinci Körfez Savaşı'nda (1991) İncirlik üssü, ABD "Çekiç Gücü"ne ev sahipliği yapmıştır. İkinci Körfez Savaşı (2003) öncesinde ise AKP iktidarı, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni (TSK'yi) ABD'nin yanında Irak'a göndermek ve Tür-

kiye topraklarını Irak işgali için ABD askerlerine açmak üzere meclise bir tezkere sunmuştur. 1 Mart günü tezkere oylanırken Ankara'da büyük bir anti-emperyalist, savaş karşıtı miting düzenlenmiş, mecliste yeterli oyu alamayan tezkere reddedilmiştir. Ancak yine de İncirlik üssü Irak işgalinde ABD tarafından kullanılmıştır. Nasıl mı? AKP hükümetinin, 23 Haziran 2003 tarihli ve 5755 sayılı ve Resmî Gazete'de yayımlanmayan gizli Bakanlar Kurulu kararıyla! Bir yıl süreyle alınan bu "gizli" karar daha sonraki senelerde de uzatılmıştır. Sadece milletvekillerinin kullandıkları oylar anlamında değil aylarca tüm sokaklar ve meydanları dolduran yüz binlerce işçi emeğinin anti-emperyalist mücadelesiyle ortaya konan irade işte böyle çiğnenmiştir. 2014 yılında İncirlik üssünün Suriye'ye yönelik operasyonlarda ABD ve koalisyen güçlerine açılması da yine TBMM'nin yetkisinin gasp edilmeyle ve Bakanlar Kurulu eliyle gerçekleştirilmiştir.

Bugün ABD'nin Türkiye'deki askeri varlığı Ankara yönetim ofisi, Batman, Çiğli, İncirlik, İzmir, Muş hava üsleri, Yumurtalık petrol depolama alanı ve 3,2 hektardan az yüzölçümüne sahip diğer 8 üsten oluşuyor. Bunlar tüm emekçi halkın iradesini de güvenliğini de tehdit etmeyi sürdürüyor. Bu üsler işte anlaşılan ortak kullanımını için gerekli anlaşmalar imzalanmadan üssün inşaatı 1951 yılında başlatılmış ve bu inşaatı bizzat Amerikalı Mühendisler Kolordusu gerçekleştirmiştir. Üssün mülkiyeti Türkiye'dedir ama hiçbir zaman Türkiye bu üs üzerinde gerçek bir denetime sahip olamamıştır. Hukuki statüsü bile hâlâ tartışmalıdır. 1959'da Amerikan Yarbayı Morrison içkili kullandığı arabasıyla bir kişiyi ezerek öldürmüş ve Türkiye mahkemeleri bu yarbayı yargılama yetkisini elde edememiştir.

Soğuk Savaş yıllarında ABD, İncirlik üssünü ve daha sonra 15 Temmuz darbe girişimiyle adını duyacağımız Mürted (Akinclar) ve Balıkesir üslerini nükleer cephaneliğe dönüştürmüştür. Bugün nükleer silahlar sadece İncirlik'te bulunmaktadır. Diğer iki üsteki nükleer depolar iptal edilmemiş yedek statüye alınmıştır. Yani, bu üsler ABD ve NATO'nun içli dışlı olduğu yerler olma özelliğini sürdürmüştür. Tabii ki bunlar halktan gizlenmiştir ve gizlenmektedir. Emperyalizmin işbirlikçisi iktidarlar yıllarca NATO üyeliğini Türkiye'nin güvenliği açısından savunmuştur. Halbuki soğuk savaş döneminde İncirlik'ten kalkan casus uçaklar, Küba füze krizi gibi olaylar ABD'nin bırakan Türkiye'yi korumayı bizi canlı kalkan olarak kullandığını göstermiştir.

Birinci Körfez Savaşı'nda (1991) İncirlik üssü, ABD "Çekiç Gücü"ne ev sahipliği yapmıştır. İkinci Körfez Savaşı (2003) öncesinde ise AKP iktidarı, Türk Silahlı Kuvvetleri'ni (TSK'yi) ABD'nin yanında Irak'a göndermek ve Tür-

DİSK'in 50. yılı kutlu olsun!

2017 yılı DİSK'in (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) kuruluşunun 50. yılıdır. DİSK'in kuruluşuna ve tarihine baktığımızda belirli bir siyasal eğilimdeki işçilerin Türk-İş'ten ayrılıp kendi sendikalarını kurmalarını değil, Türkiye işçi sınıfının sermayeden ve devletten bağımsızlaşmak, kendi hak ve çıkarlarını koruyacak gerçek, mücadeleci bir sendikaya kavuşmak için verdiği mücadeleyi görürüz. Bu anlamda DİSK'in kuruluşunu 13 Şubat 1967'de Çemberlitaş Şafak Sineması'ndaki kuruluş toplantısından daha da geriye bakarak anlamak gerekir.

Mitingle, direnişle, grevle kurulan sendika



İlk kez o gün çıktıldı! 16 Haziran'da, Kadıköy Meydanı'nda polislerin, sayıları on binleri aşan işçi kitlesinin üzerine açtığı ateş sonucu Mutlu Akü Fabrikası'ndan Yaşar Yıldırım, Vinileks'ten Mustafa Bayram ve Cevizli Tekel Fabrikası'ndan Mehmet Gıdak adlı işçiler şehit oldu, ama işçiler sendikalarını canları pahasına korudular. 12 Mart mutlasının ardından sıkıyönetim, grev yasakları, 70'li yıllara yayılan faşist saldırılar hiçbirisi DİSK'i durduramadı. DİSK işçi sınıfının gerçek sendikası olma niteliğini korudu ve güçlendirdi. Bu yüzden sendikal yetkinin her fabrikada referandumla belirlenmesini savundu. İşçiler özgür bırakılrsa hangi siyasi eğilime sahip olurlarsa olsunlar DİSK'i seçecekleri aşıkardı.

Sermayeyi korkutan, işçinin yüzünü güldüren sendika

DİSK işçi sınıfının Türkiye siyasetine damga vurmasında da etkili oldu. ABD emperyalizminin 6. Filosu'na karşı eylemlerde DİSK vardı, faşizme ihtar eylemlerinde devrimci gençliğin mücadelesi ile omuz omuza verdi, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni grevlerle, yüzlerce araçlık konvoylarla trafiği felç ederek ezdi, demokratik kazanımları savundu, ülke tarihine kitlesel 1 Mayıs kutlamalarını yerleştirdi. MESS grevleri ile kendisini ülkenin sahibi olarak gören sermayenin ağabalarına karşı durdu. 12 Eylül askeri darbesinden sonra Vehbi Koç cuntaya mektup yazarak DİSK'i "ihbar" edecek, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun ile el ele sendika seçme özgürlüğünü fiilen kaldıran ve bir başkan üsleri hem Türkiye halkına hem de kardeş halklara dokunmaya devam ediyor.

Direnişle, grevle, ayaklanmayla savunulan sendika

DİSK'i kuran işçiler, örgütlerini kurdukları gibi savundular. 15-16 Haziran 1970'de iktidarın Türk-İş Rakka'ya yürüme teklifi çıkıyor. Öte yandan emperyalist katillerin üsleri hem Türkiye halkına hem de kardeş halklara dokunmaya devam ediyor.



hedeflerinden biri oldu. DİSK'in liderlerinden Kemal Türkler darbeden önce faşistlerce, sendika başkanı Kenan Budak ise darbenin ardından polislerce katledildiler. 12 Eylül'de DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk ve arkadaşları idamla yargılandı.

Şimdi nostalji zamanı değil yeni ve büyük mücadeleleri hayata geçirme zamanıdır

DİSK 1991'de yeniden faaliyeterine başladı. Ancak geçen yıllar içinde kuruluşundan 12 Eylül'e kadarki şanlı mücadeleyi yılları genelde gururla yad edilen eski güzel günler olarak kaldı. Sınıf mücadelesi yerini "sosyal diyalog" söylemi hâkim olmaya başladı. Ancak yine de pek çok işçi mücadelesinde DİSK'in damgası eksik olmadı. Bugün de DİSK işçi sınıfının en önemli mevzilerinden biri olmaya devam ediyor. Ne var ki artık kuruluşunun 50. yılında nostaljiye son verilmesinin zamanı geldi de geçiyor. Dönem yeni Kaveller, 15-16 Haziranlar yaratma dönemidir. 2017 yılı bu açıdan çok önemli mücadeleleri içinde barındırıyor. 50. yıla EMİS grevinin yasaklanmasıyla başladı. DİSK Birleşik-Metal sendikası bu yasağı destekledi, demokratik kazanımları savundu, ülke tarihine kitlesel 1 Mayıs kutlamalarını yerleştirdi. MESS grevleri ile kendisini ülkenin sahibi olarak gören sermayenin ağabalarına karşı durdu. 12 Eylül askeri darbesinden sonra Vehbi Koç cuntaya mektup yazarak DİSK'i "ihbar" edecek, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu'nun ile el ele sendika seçme özgürlüğünü fiilen kaldıran ve bir başkan üsleri hem Türkiye halkına hem de kardeş halklara dokunmaya devam ediyor.



Devrimci İşçi Partisi 4. Kongresi'nin devrimci çağrısı:



Devrimci İşçi Partisi, 4. Kongresi'ni "Sınıf içinde mevzilen, emperyalizmi ve istibdadı yen!" şiarıyla gerçekleştirdi. Devrimci İşçi Partisi'nin 4. Kongresi'ne IV. Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu (DEYK) sekisyonları EEK (Yunanistan), PartidoObrero (Arjantin), PCL (İtalya) ve MTL (Finlandiya) devrimci mesajlar yolladılar. Ayrıca Rusya'dan Marksist Örgütler Birliği (AMO) ve Rusya Komünistleri Partisi (RPK) de ortak bir metinle kongremizi selamladılar.

Dünyanın ve Türkiye'nin içinden geçtiği son derece kritik bir süreçte yapılan kongrede parti üyeleri önümüzdeki dönemde mücadeleyle yon verecek önemli kararlara imza attı. Bu kararlar kongre öncesinde yapılan derinlikli tartışmaların ürünüdür. DİP, Bolşevik-Leninist geleneğe uygun olarak canlı bir parti içi demokrasinin uygulamasında büyük titizlik göstermektedir. Parti içi haberleşme yayını olan *Militan*'da kongre öncesi özet sayılar yayınlanmış ve kongrede tartışılıp karara bağlanacak konular, tüm parti birim ve komitelerinde tartışılmıştır.

100. yıl kongresi

DİP, 4. Kongresi Ekim devriminin 100. yıldönümünde toplanmanın sorumluluğu ve coşkusuyla 2017'yi Ekim devrimi yılı ilan etmiştir.

2017 yılı aynı zamanda Filistin halkının, yıllarca vergileriyle Osmanlı'yı besledikten sonra, önce emperyalist Britanya ve ardından da Siyonizm tarafından köleleştirilmeye başlanmasının 100. yıldönümüdür. Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele kararlarını alndığı 4. Kongre'de Balfour Deklarasyonu'nun 100. yılı vesilesiyle "laik, demokratik, sosyalist Filistin için mücadele" başlıklı özel bir karar alınmış, DİP'in Siyonizme karşı Siyonist İsrail yıkılıncaya kadar mücadele etme kararlığının ve Filistin halkı ile dayanışmanın güçlendirilmesinin altı çizilmiştir.

Üçüncü büyük depresyon, üçüncü dünya savaşı, üçüncü dünya devrimi

Geçtiğimiz yıl bir üçüncü dün-

ya savaşı olasılığının somut olarak ufukta belirmesi üzerine 1. Olağanüstü Kongre'yi toplayan DİP, "savaşa ve barbarlığa karşı dünya devrimi ve sosyalizm" bayrağını yükseltmiş, "dünya savaşını devrimci sınıf savaşına dönüştürme" çağrısında bulunmuştu.

4. Kongre de "Üçüncü büyük depresyon, üçüncü dünya savaşı, üçüncü dünya devrimi" başlıklı bir kararla Olağanüstü Kongre'nin mücadeleyi tekrar yükseltti.

Devrimci İşçi Partisi, 2008'de başlayan finansal çöküntünün bir ekonomik depresyona başlangıcı olduğunu erken bir aşamada tespit etmişti. Depresyon tespitinin sonucunda, kapitalizmin kendi ekonomik dinamikleriyle bu krizin üstesinden gelemeyeceği, mutlaka derin sosyal ve siyasal çalkantılar yaşanacağı idi. Amerika, Avrupa ve dünyanın dört bir yanında yükselen ırkçılık, faşizm ve savaşlar kadar devrimci mücadeleler ve halk isyanları da kapitalizmin içine sürüklediği depresyonun ürünü olarak görülmelidir. Nitekim Devrimci İşçi Partisi aldığı kararlarla bir kez daha insanlığın geleceğinin, emperyalist dünyanın sözümona demokratik değerlerinde ya da milliyetçi çıkmazlarda ya da reformist ütopyalarda değil emperyalizmin yenilgisinde, devrimde ve sosyalizmde olduğunu vurgulamıştır.

Devrimci İşçi Partisi sadece ulusal düzeyde değil uluslararası düzeyde de aldığı kararları salt bir analiz düzeyinde bırakmamak ve pratik mücadeleyle ışık tutmasını sağlamak konusunda nettir. Bu anlamda kongre, Dördüncü Enternasyonal'in bir dünya partisi olarak yeniden inşasının yakıcı önemini özellikle vurgulamış ve proletaryanın uluslararası önderlik krizinin çözümünü acil bir görev olarak önüne koymuştur.

Bu perspektifle DİP, Türkiye'nin NATO'dan çıkması ve İncirlik başta olmak üzere emperyalist üslerin kapatılması için verdiği mücadeleyi de dünya devrimi için mücadelenin bir parçası olarak benimsemektedir. Devrimci Marksistler emperyalizmi zayıflatan her hamleyi hem bölgedeki hem de dünyanın diğer ucundaki devrimci mücadelelere sunabilecek birer katkı olarak görmektedir.

Umutsuzluğa yer yok: İstibdadı yeneceğiz!

Devrimci İşçi Partisi 4. Kongresi, istibdad rejiminin dinamiklerini ayrıntısıyla ele aldı. Kongre, Tayyip Erdoğan'ın kendi şahsı etrafında iktidar tekeline dayalı bir istibdad rejimi kurmaya çalıştığını ama istibdad rejimi inşasının kaçınılmaz olarak görülemeyeceğini, Erdoğan'ın ve AKP iktidarının güçlü ve güçsüz yanlarının birlikte değerlendirilmesi gerektiğinin altını çizdi.

Bugün istibdad rejimine gidişi kaçınılmaz bir süreçmiş gibi gösterenler aslında bozgunculuk yapmaktadır. Halbuki Türkiye aynı zamanda bir devrim öncesi durum içerisinde. Devrim öncesi durum tespiti DİP'in 3. Kongresi tarafından ilk defa ortaya konmuştur ve geçen zaman zarfındaki gelişmeler ışığında da doğrulanmıştır. Devrim öncesi durum demek her an devrim olacağı anlamına gelmez. Çelişkilerin keskinleştiği, iktisadi ve siyasi krizlerin her an devrimci bir duruma doğru evrilebileceğini gösterir. 2013 Gezi ile başlayan halk isyanı, 2014 Kobani Serhildanı, 2015 metal grevleri ve 15 Temmuz darbe girişimi Türkiye'nin siyasal ve sosyal yapısının ne kadar çalkantılı olduğunu ortaya koymaktadır. Devrimci İşçi Partisi 4. Kongresi'nin değerlendirmesi açıktır:

"Son dört yılın mücadeleleri her şeyden önce Türkiye toplumunun uyusuk, vurdumduymaz, iflah olmaz derecede apolitik ve ne olursa olsun devlete kölece bir sadakat içinde olduğuna dair efsaneleri yerle yer etmiştir. Türkiye toplumu adeta devrimin filizlenmesi için sürülmüş ve gübrelenmiş bir tarla gibidir. Türkiye'de köhneleşmiş olan halk değildir. Bürokrasinin felç ettiği sendikalar, sivil toplumculuğun pençesinde yozlaşmış sözümona muhalif yapılar, halkı siyasi olarak iktidarın hegemonyasında tutan cemaat, dernek, vakıf ve benzerleri ile halka hiçbir gelecek vaat etmeyen iktidarı ve muhalefetiyle burjuva partileri, işte köhneleşmiş olanlar bunlardır. Devrimci İşçi Partisi, Türkiye'nin her milletten ve memleketten emekçi halkının mevcut koşullarda üstüne

düşeni fazlasıyla yaptığını, muazzam bir mücadele potansiyel gösterdiğini tespit eder. Emekçi halkı küçümseyen, hor gören her türlü yaklaşımı şiddetle reddeder.»

Enternasyonalizmi, anti-emperyalizmi birleştirmek

Devrimci İşçi Partisi 4. Kongresi'nde aldığı kararlarla Türkiye'de anti-emperyalist mücadeledenin önemini altını bir kez daha çizmiştir. Milliyetçiliğin Kürt düşmanlığını anti-emperyalizm kılıfına sokmasına karşı enternasyonalizmi ve anti-emperyalizmi birleştiren bir hat öne çıkarmıştır. Kürt düşmanlarının, izledikleri politikalarla Kürtleri emperyalizme doğru ittiğini, ABD emperyalizmine karşı tutarlı bir düşmanlık gütmek bir yana ABD ile Kürt düşmanlığına birleşmeyi hedeflediğini vurgulamıştır. Devrimci İşçi Partisi ise ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmaktadır. Kürt halkının taleplerini sahiplenmek ve ABD emperyalizmine karşı Türk, Kürt, Arap, İrani tüm halkları birleştirmeyi amaçlamaktadır. Elbette ki DİP bu enternasyonalist çizgiyi izlerken Kürt hareketinin emperyalizmle ittifak politikasına karşı çıkmayı sürdürecektir. Başka bir ezilen halkın aleyhine emperyalizme girilen ittifakları mahkûm etmeye devam edecektir. Emperyalizme işbirliği temelinde güya ulusal örgütlenme politikasının Filistin halkını nasıl tam yüz yıldır köleleştirmiş olduğu ortadadır. Enternasyonalist olmadan tutarlı bir anti-emperyalist politika gütmek nasıl olanaksızsa, anti-emperyalist olmadan halkların kardeşliğini savunmak da mümkün değildir.

Sınıf içinde stratejik mevzilenme

Devrimci İşçi Partisi 4. Kongresi, sadece ne yapmalı sorusuna değil nasıl yapmalı sorusuna da devrimci yanıtlar üretmiştir. Bu bağlamda 3. Kongre'de ortaya konan işçi sınıfının merkezi çekirdeği içinde stratejik mevzilenme perspektifi 4. Kongre tarafından da benimsenmiş ve geliştirilmiştir. Kongre, partinin stratejik mevzilenmede kat ettiği mesafeyi son derece önemli bir kazanım olarak değerlendirirken eksikleri de

tespit ederek kat edilmesi gereken önemli mesafeler olduğunu da ortaya koymuştur.

Kararda, yeni dönem stratejik mevzilenme perspektifinde metal sektörünün yanı sıra hem ülke ekonomisindeki yeni hem de MESS içindeki belirleyici konumu dolayısıyla Koç fabrikalarının önemini altı çizildi. Daha önce örgütlenmede öncelik verilen bölgelere yenileri eklendi.

İşçi sınıfı içinde stratejik mevzilenme DİP için aynı zamanda devrim yolunda mevzilenmek anlamı taşıyor. DİP'in iktidar perspektifinin, programının ve politik kongre kararlarının yanı sıra stratejik mevzilenme yönelişinde de yansımaları bulunduğunu görüyoruz. İşçi sınıfı DİP için halkın herhangi bir kesimi değil, bir "kimlik" hiç değildir. İşçi sınıfı sosyalist devrim için tüm ulusun önderliğini yapabilecek tek sosyal güçtür.

Devrimci kararlarla devrimci mücadeleyle

Yapılan çalışmaların bilançosunun çıkarıldığı, devrimci siyasi kararların alındığı, örgütsel yönelişin belirlendiği başarılı bir kongrenin ardından DİP militanları, tüm güçleriyle emperyalizme, istibdada ve sermayeye karşı mücadeleyi için bir kez daha kolları sıvamış durumda. Devrimci İşçi Partili olmanın bir "kimlik" olmadığı, her militanına devrimci sorumluluklar yüklediği bir kez daha bilinçlere kazınmış durumda. Mevziler işçi sınıfının saflarında kazılacak, bilinçler berrak, devrimci irade güçlü, faaliyetler planlı, örgütlülük disiplinli olacak! Asla umutsuzluğa yer yok! Emperyalizme ve istibdad mutlaka yenilecek! Tüm gücümüzle haykırdığımız marşımızda söylediğimiz gibi: "Bu kavga en sonuncu kavgamızdır artık! Enternasyonal kurtulur insanlık!"



Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi'nin referandum çağrısı:

Kardeş kavgası değil sınıf kavgası:

Sermayeye, emperyalizme ve istibdada HAYIR!

Türkiye, mecliste haktan köşe bucak kaçırılan tartışmalar, açık oylama dayatmaları ve tekme tokat kavgalar eşliğinde geçirilen anayasa değişikliklerini oylamak üzerine referanduma götürülüyor. Bu anayasa değişiklikleri Türkiye'de bir istibdad rejiminin insanasını ifade etmektedir. Türkiye'nin tüm milletlerden, memleketlerden emekçi halkının hep birlikte devrimlerle son verdiği istibdad bir anayasa değişikliği referandumu ile yeniden ihya edilmek isteniyor. II. Abdülhamid'in istibdad dönemi Osmanlı köylüsünü sömüren toprak sahibinin, ağanın, tefecinin, köylünün ürününü vergi toplayarak yağmalayan mültizimin, mütegalibenin ve ayrıcalıklı saray bürokrasisinin çıkarlarını temsil ederdi. Bugünün istibdadı, emperyalist şirketlerin, borsa yatırımcılarının, yerli büyük sermayenin ve modern tefeci bankaların çıkarları üzerinde yükseliyor. Devrimci İşçi Partisi, tüm Türkiye'nin işçi sınıfını ve emekçi halkını sermayenin çıkarları doğrultusunda ihya edilmek istenen bu istibdad rejimine karşı bir sınıf mücadelesine çağırıyor!

1908 yılında istibdadı yenilgiye uğratan Hürriyet Devrimi, sonradan Abdülhamid kadar Almani oları Enver Paşa ile sınırlı değildir. Bu devrimde yer alan işçi sınıfı -yüzlerce grevle Türkiye'nin toplun ve siyaset sahnesine çıkan liman, tersane, demiryolu, cam, telegrafhane, tütün, tramvay işçileri, hamallar, tulumbaacılar ve diğerleri- Türkiye işçi sınıfının daha sonraki mücadelelerinin yolunu döşedi. Devrim, istibdadı yenilgiye uğratarak bu mücadeleleri olanaklı kıldı! Sınıfımız, daha sonra Sarachane mitinginden Kavel grevine, 15-16 Haziran'dan MESS grevlerine, 89 Bahar eylemlerinden Zonguldak büyük madenci yürüyüşüne, kamu emekçilerinin 17-18 Haziran 1995 Kızılzay

eyleminden Tekel işçilerinin Sakarya komününe, 1 Mayıslar'dan 2015'in fiili işgalli metal grevlerine kadar nice büyük mücadeleden geçerek bugünlere ulaştıysa bu sayededir. İstibdad yenildiği içindir. İşçi sınıfımız milli mücadeleye katıldı, Cumhuriyeti sırtında taşıdı, darbelerle boğuştu, işbirlikçi iktidarlara ve onların ortağı emperyalizme karşı çıktı, bu ülkede hak ve özgürlükler adına ne varsa bu ülkenin emekçi halkı dışıyla tırnağıyla söküp aldı. Şimdi bütün bu hak ve özgürlükler büyük bir tehdit altındadır! Dahası tüm ulus kan emici sermayenin kâr hırsı ve iç kavgaları ile emperyalist boyunduruğun altında bir çöküşün ve kardeş kavgasının eşğine gelmiştir. Bir kez daha Türkiye'nin işçi sınıfı ve tüm emekçileri ulusun kaderini değiştirme, kardeş kavgasının yerine sınıf kavgasını geçirme, sermayeyi, emperyalizmi ve istibdadı yenme görevi ile karşı karşıyadır. Bundan bir asır önce Abdülhamid istibdadı yenilgiye uğrattırırken nüfusun küçük bir azınlığı olan işçi sınıfımız, bugün milyonlarıyla bir devdir. Bu büyük görevi yerine getirecek güce de, geleceğe de, deneyime de sahiptir.

Devrimci İşçi Partisi'nin çağrısı şu ya da bu partiye oy vermiş olanlara, şu ya da bu hayat tarzını benimseyenlere, şu ya da bu kimlikle sahip olanlara değil, tartışmasız Türkiye'nin ezici çoğunluğunu oluşturan her memleketten işçi sınıfına ve emekçi halkıdır. Halkımızın en sebatkâr kararlı ve azimli kesimi olan kadınlara ve gençlerdir. Fabrikada, tarlada üreterek, madende, tersanede iş cinayetine uğrayarak, evde çalışarak, cephe- de ölerek tüm bir ülkeyi ve ülkenin tepesine çöreklenmiş kan emici sömürgeci sınırdan taşıyanlar, bir avuç azınlığı zenginlik için- de yaşadığı kadar insanca yaşamayı, tüm zenginlikleri ürettiği kadar yönetmeyi de



hak edenlerdir. Biz şu ya da bu partiye ya da partilerin içinde şu ya da bu akıma hitap etmiyoruz. Biz geleceğimizi halk düşmanlarının kendi aralarındaki çıkar çelişkilerine uğramıyoruz. Biz dosdoğru işçi sınıfının kendisine ve emekçi halkımıza üzerimizdeki sınıf tahakkümünü pekiştirecek olan istibdad rejimine HAYIR deme çağrısını yapıyoruz.

Devrimci İşçi Partisi'nin çağrısı kurulacak referandum sandıklarında sermayenin istibdad rejimine HAYIR deme çağrısıdır! Bu çağrı referandum günü ile sınırlı bir çağrı değildir. İstibdad bugünden işi ediliyor. Sandıklar eşit ve özgür koşullarda kurulmuyor. Güya bambaşka amaçlarla getirilmiş olan OHAL özgürlükleri cendereye alıyor. Baskı var. Basın tutsak. Mahkemeler rehin alınmış. Grevler yasaklanıyor.

Bu baskılar olmasa Türkiye'nin emekçi halkı ezici çoğunlukla bu istibdad rejimine HAYIR diyebilir! Bunu gayet iyi biliyorlar. Yoksa meclis görüşmelerini TRT'den yayımlatmayı, maddeleri itina ile haktan gizlemeye çalışırlar mıydı? Milletvekillerini bile tehditle, şantajla, açık oylamaya zorlar-

lar mıydı? Halkı evet çıkmazsa terör artar diye tehdit ederler miydi? HAYIR demek için yayınlanan bildirinin toplatılması, vapurda propaganda yapanın polis baskısına uğraması, ağzını açanın mafya bozuntuları tarafından tehdit edilmesi, sokağa çıkmanın kurşunlanmaması bundandır! Ancak bu çabalar nafiledir. Daha önce hangi partiye oy vermiş olursa olsun bu ülkenin işçi sınıfı ve emekçi halkı, kendisini küçük görerek "ceketimi assam seçtiririm" diyenlere, kendisini aşağılayıp "ayaklar baş olursa" diyerek büyüklenlere, Soma'da iş cinayetinde hayatını yitiren 301 madencinin kardeşini, hemşehrşirini tekmeleyenlere, kendisinden kula kulul etmesini bekleyenlere HAYIR diyerek gereken cevabı verecektir. Ancak bu cevap sandıklardan önce her türlü baskıya karşı da HAYIR demeyi gerektirir. Eşit ve özgür bir referandumun güvencesi, eşit ve özgür nice müdahalelerle elde ettikleri, bugün ise büyük tehdit altında olan hak ve özgürlüklerini korumamanın ve gelişmelerin tek yoludur. Sandıklardan çıkacak güçlü bir HAYIR, gençlerin başı dik, özgür yaşamasına, daha

Daha sonrasında da tüm gücüyle sürecek. Bugün sandıkta verilen mücadele yarın fabrikada, madende, tersanede, tarlada ve okulda katanlar artacaktır. İşçi sınıfı istibdada razı olmayacaktır!

Sandıklardan çıkacak güçlü bir HAYIR, sermayeye ve istibdada karşı sınıf mücadelemizi güçlendirecek, yıllardır kullanmamız engellenen grev hakkını yeniden kazanmamızın, taşeron illetini tarihe gömmemizin, yaklaşık krizde işimizi yitirme tehlikesinin önüne geçmemizin, işçinin iş güvencesini, memurun 657 ile sağlanan güvencesini korumamızın, açlık ücretine talim etmek yerine insanca yaşamamızın yolunu düşeyecektir. Sandıklardan çıkacak güçlü bir HAYIR, ulusu çöküşün ve kardeş kavgasının eşğinden kurtararak eşitliğe ve özgürlüğe doğru yürüyüşümüzü büyütecektir. Sandıklardan çıkacak güçlü bir HAYIR, kadınların bir ortamda kaybedeceğini bilenler olamaz! Emekçi halkımız kuzuyu kurda emanet etmeyecektir! İstibdada karşı işçi ve emekçinin özgürlük mücadelesi referandum sürecinde başlamıştır, sandıklarda devam edecektir.

da önemli işsizliğin pençesinde kıvrınmaya mahkûm olmaktan kurtulmasına giden yolu açacaktır. Emperyalistler her zaman tek adamla daha kolay anlaşır, işine gelmediğinde tek adama dayalı istibdad rejimlerini daha kolay çökertir. Bu ülkelerin halkını birbirine daha kolay kırdırır. Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz. Sandıktan çıkacak güçlü bir HAYIR Türk, Kürt, Arap tüm kardeş halklar arasında eşitliğin ve barışın önünü açacak, emperyalizme karşı ortak mücadeleyi güçlendirecektir.

Bugün referandumda karşı karşıya gelen iki seçenek var. Karşı karşıya olanlar Türkler ve Kürtler değildir. Aleviler ve Sünniler değildir. Farklı yaşam tarzları, kimlikler hatta partiler de değildir. Hangi sermaye partisinin referandumda ne diyeceğinin bir önemi yoktur. Türkiye'de fabrikada, tarlada, madende, tersanede, okulda, mahallede, yollarda, hastanelerde her yerde karşı karşıya olan iki sınıf vardır. Toplumun işçi ve emekçi çoğunluğu ile sömürücü bir azınlık karşı karşıyadır. Bu karışıklıkta işçi ve emekçilerin menfaatini yansıtan tek seçenek HAYIR olacaktır. İşçi ve emekçinin HAYIR'da birleşmesi kardeş kavgasının yerine sınıf kavgasını geçirecek tek yoldur.

Bu düzenden şikâyetçi olan herkesi, referandumda yaşam tarzı, kimlik, memleket millet ya da mezhep temelinde yaklaşanlardan farklı olarak, sınıf tahakkümünü istibdad ile pekiştirme girişimine karşı işçi sınıfı safalarında birlikte mücadeleye yoluna davet ediyoruz.

Devrimci İşçi Partisi bu yolun yolcusudur! Tüm işçi ve emekçileri sermayeye, istibdada ve emperyalizme HAYIR diyerek, eşitliğin ve özgürlüğün yolunda yoldaş olmaya çağırıyoruz!

Başkanlık mı, yarı başkanlık mı, partili cumhurbaşkanlığı mı? Hiçbiri!

Cumhurbaşkanlığı sistemi geliyor!

AKP ve MHP, başkanlık sistemi sözünün fazla tepki topladığını düşünerek, Bahçeli'nin geçmişte başkanlık sistemi için olmadık hakaretlerde bulunmuş olduğunu daha kolay kırdırır. Başka halkları ezen bir halk özgür olamaz. Sandıktan çıkacak güçlü bir HAYIR Türk, Kürt, Arap tüm kardeş halklar arasında eşitliğin ve barışın önünü açacak, emperyalizme karşı ortak mücadeleyi güçlendirecektir.

Bugün referandumda karşı karşıya gelen iki seçenek var. Karşı karşıya olanlar Türkler ve Kürtler değildir. Aleviler ve Sünniler değildir. Farklı yaşam tarzları, kimlikler hatta partiler de değildir. Hangi sermaye partisinin referandumda ne diyeceğinin bir önemi yoktur. Türkiye'de fabrikada, tarlada, madende, tersanede, okulda, mahallede, yollarda, hastanelerde her yerde karşı karşıya olan iki sınıf vardır. Toplumun işçi ve emekçi çoğunluğu ile sömürücü bir azınlık karşı karşıyadır. Bu karışıklıkta işçi ve emekçilerin menfaatini yansıtan tek seçenek HAYIR olacaktır. İşçi ve emekçinin HAYIR'da birleşmesi kardeş kavgasının yerine sınıf kavgasını geçirecek tek yoldur.

Bu düzenden şikâyetçi olan herkesi, referandumda yaşam tarzı, kimlik, memleket millet ya da mezhep temelinde yaklaşanlardan farklı olarak, sınıf tahakkümünü istibdad ile pekiştirme girişimine karşı işçi sınıfı safalarında birlikte mücadeleye yoluna davet ediyoruz.

Devrimci İşçi Partisi bu yolun yolcusudur! Tüm işçi ve emekçileri sermayeye, istibdada ve emperyalizme HAYIR diyerek, eşitliğin ve özgürlüğün yolunda yoldaş olmaya çağırıyoruz!

Devrimci İşçi Partisi bu yolun yolcusudur! Tüm işçi ve emekçileri sermayeye, istibdada ve emperyalizme HAYIR diyerek, eşitliğin ve özgürlüğün yolunda yoldaş olmaya çağırıyoruz!

Madem sandık her şeyin üstünde, işçinin menfaatine olduğunda neden hiç sandık kurulmaz?

İktidar ve patronlar işlerine gelmediğinde ya sandık kurmaz ya da sandık sonucunu tanımaz. Yıllardır "fabrikalarda sandık kurulmaz" deriz. Bir kere bile bu tür bir sandık kurulmuş değil. Ama işçi grev dese patronlar hemen grev oylaması için sandık kurar. Grev kapsamında olmayan personele oy kullanır. Grev aleyhinde sonuç almaya çalışır. Grev kararı çıktığında da Şişecam, Pirelli, Goodyear, Brisa, MESS ve en son Asil Çelik ile EMS grevlerinde olduğu gibi bakanlar kurulu kararıyla grevi yasaklar. Mesela İstanbul Üniversitesi'nde taşeron çalıştırılmayı kaldıracağına, iş güvencesi sağlayacağı diyen rektör sandıktan birinci çıkar ama taşeron işçilerin temsilcileri işten attıran rektör sırf iktidara yakın olduğu için atanır. Genel seçimlerde de AKP çoğunluğu kaybedince seçimin yenilediğini görmedik mi? Eğer işçinin emekçinin menfaatine bir durum olsaydı bu sandık kurulmazdı! HAYIR!

Tek parti iktidarlarında hep patron kazandı, işçiler ve emekçiler kaybettiler!

Koalisyon dönemlerini karalayıp duruyorlar. Kime ve neye göre? İşçi ve emekçinin güzünden bakarsak manzara çok farklı görünür. Öncelikle tek parti de olsa koalisyon da olsa hepsi patronların iktidarı. Bunu biliyoruz. Ama koalisyon dönemleri, işçilerin taleplerini daha fazla dayatabildiği, patron partileri arasındaki çatlaklardan yararlanabildiği dönemler. Mesela Özal'ın tek başına iktidar olduğu yıllara bakalım. 1983'ten 89'a kadar enflasyondan arındırılmış reel ücretler saat başına yüzde 20 azalmış. ANAP'ın tek parti iktidarını takip eden SHP-DYP koalisyonu 1991-92-93 yıllarında ise reel ücretler 2 katından fazla artmış.

Meşhur "Erbakan zammı" da RP-DYP koalisyonu zamanında yapıldı.

AKP'nin tek parti döneminde ise yine reel işçi ücretleri yerinde saydı. İşçi emekçi ekonomik büyümeden payını alamadı. Oran olarak en yüksek zam 7 Haziran seçimlerinden sonra AKP tarafından vaat edilen, asgari ücretin 1.300 liraya çıkartılmasıydı. Ancak AKP'nin meclis çoğunluğunun, kaybettiği 7 Haziran'dan sonra asgari ücrete zam sözü verip, iktidarı tek başına aldıktan sonra bu sefer iğneden ipliğe zam yaparak, vergilerle yaptığı zammı geri aldı. İşçiyi açlık sınırının altında bıraktığını görmedik mi? Özelleştirmelerde Özal'ın tek parti döneminin rekorlarını kırarak AKP 14 yıllık tek parti iktidarında kırıldı. Devlette satacak hiçbir şey bırakmadı. İşçi düşmanı yasalar en çok tek parti olarak AKP döneminde çıkartıldı. İş cinayetleri rekor kırdı. İşçinin güzünden bakarsak tek parti iktidarlarında daha fazla yoksulluk, işsizlik ve hak gaspları olduğu açıktır. Belki demokrasi karnı duymuz, ama istibdad açırır! HAYIR!

Referandumda evet çıkarsa ilk işleri kıdem tazminatını kaldırmak olacak

Çalışma Bakanı Müezzinoğlu açıkladı: referandumdan sonra ilk işleri kıdem tazminatını kaldırarak fona devretmek olacaktır. Bunu bir de işçiyeye de işverene de müjdeli haberi veriyoruz diye anlatıyor. Gayet basit. Madem kıdem tazminatının kaldırılması işçinin lehine o zaman referandumdan önce yapın puan toplayın. Hâlbuki kendisi de kıdem tazminatının kaldırılmasının işçi sınıfının elinde kalmış olan son iş güvencesini yıkmak olduğunu biliyor. Kıdem tazminatını kaldırılıp fona devredilmesiyle işten atmanın maliyetsiz hale geleceğini, işçilerin özel istihdam bürolarının eline düşeceğini, işçinin patron karşısında gücü kalmayınca zaman içinde tüm ücretlerin eriyeceğini biliyorlar. Türk-İş ve DİSK'in kıdem tazminatına dokunulması halinde genel greve gitme kararları olduğu yerde duruyor. İşte tüm bu sebeplerden AKP iktidarı patronlara bu güzel ve pahalı hediyeyi vermek için referandumda evet çıkmasını bekliyor. İşçi ve emekçilerin işi ise kazanımlarını korumak ve yeni saldırıları durdurmak için tek seçenek var! HAYIR!

Kamu emekçisine kapı kulluğu dayatılacak!

Erdogan ve AKP'nin kamu emekçilerinin iş güvencesini tamamen kaldırmak istediği biliniyor. Ancak yaratacağı tepkiden çekinerek onu da belli ki referandum sonrasında biraktılar. Şu anda OHAL'i fırsat bilecek KHK'lar ile kıyam yapıyorlar ama onlarla yetmeyecek; tüm kamu emekçilerinin iş güvencesini kaldırıp milyonlarca çalışını kamuya hizmet veren emekçiler olmaktan çıkarıp iktidarın kapıkulu haline getirmeyi hedefliyorlar. Bu sadece kamu emekçileri açısından hak gaspı anlamına gelmiyor, aynı zamanda kamu hizmeti alan emekçi halkı da yakından ilgilendiriyor. İş güvencesi olmayan kamu çalışanının parti memuruna dönüşmesi tüm vatandaşların eşit ve nitelikli şekilde alması gereken kamu hizmetlerini de alamaması demek. Kapı kulluğu sistemine HAYIR!

Emperyalizm tek adamla daha kolay anlaşır!

Vatan, millet, Sakarya edebiyatı ile istibdad rejimini pazarlıyorlar. Tarihimize baktığımızda İngiliz emperyalizminin padişahla anlaşıp İstanbul'u aldığını, Anadolu'ya da Yunanistan ordularını saldırttığını biliyoruz. Milli mücadeleye ise Ankara'da kurulan meclis eliyle yürütüldü. Adnan Menderes'in tek parti iktidarında Amerikan emperyalizminin yanında savaşmaya Kore'ye gittik. NATO'ya Adnan Menderes döneminde girdik. İncirlik üssü emperyalistlerin hizmetine Menderes döneminde açıldı. Özal'ın tek parti döneminde Körfez Savaşı'na destek verildi. Türkiye topraklarına ABD emperyalizminin çekiç gücü yerleştirildi. Şimdi ABD'den aldığı icazetle Erbakan'ın partisini bölüp AKP'yi kuran, ABD emperyalizminin Büyük Ortadoğu Projesi peşinde olduğu dönemde Medeniyetler İttifakı denen, Birleşmiş Milletler tarafından desteklenen bir kuruluşun eşbaşkanı olmakla övünen, İsrail'i korumak için Kürecik'e füze kalkanı inşa eden, Özal'ın Birinci Körfez Savaşı'nda baba Bush'a verdiği hizmeti, Irak'ı işgal eden oğlu Bush'a vermek için meclise tezkere getiren Erdoğan'ın tek adam olduğu bir dönemde mi emperyalizme karşı mücadele edilecek? Erdoğan'ın ABD'ye birlikte Irak Savaşı'na girmesi 1 Mart tezkeresinin mecliste reddedilmesiyle engellendi. Bugün yeni 1 Mart'lar yaşanmasını engellemek için, tüm rejimin yeniden düzenlendiği açıktır. Bugün ABD emperyalizmi için Türkiye'yi NATO'da tutmak, İncirlik üssünü açık bırakmak için tek adam Erdoğan'ı ikna etmek -hele ki Rıza Zarrab'ın tutuklu yargılandığı, Erdoğan'ın yakından ilgilendi-ren bir yolsuzluk davası Amerikan mahkemesinde görülmeve devam ediyorken- halkı ikna etmekten kolaydır! HAYIR!

Tüm kuvvetler yüzde 1'lik sömürücü azınlığın elinde birleşiyor

Anayasa değişiklikleriyle cumhurbaşkanı, hem yasamamın hem yürütmenin hem de yaptığı atamalarla yargının patronu oluyor. Düzün kapitalist oldukça, patronlar hakim sınıf olarak kaldıkça yasama, yürütme, yargı kuvvetleri en sonunda cumhurbaşkanının şahsında sermayenin elinde birleşecek demektir. Özellikle yargının tamamen kontrol altına alınması büyük bir tehdittir. Bugün işten atılan işçi iş mahkemesine gidiyor, grev yasaklarını ise anayasa mahkemesine götürüyor. Sendikal baskı uygulayan patrona, müdüre ceza davası açılıyor. Bugün bile her işçi yasaların da mahkemelerin de nasıl paranın ve iktidar gücüne doğru eğildiğini görüyor. Ama yargının cumhurbaşkanlığı ile tamamen kontrol altına alınması demek, mahkemelerin patronların noterine dönüşmesi demektir. Bugün kurulmak istenen istibdad rejimi ile yasama, yürütme ve yargı toplumun yüzde 1'lik sömürücü azınlığının çıkarları doğrultusunda, Türkiye'yi bir anonim şirket olarak yönetmek isteyen, grevleri yasaklayan, hakları arayan işçiyi terörist ilan eden, madem işçinin katledilmesi-ni "fitrat" olarak gören, korumasına işçiyi tekmelettiren, işçinin elindeki son güvence olan kıdem tazminatına bile tahammül edemeyen bir cumhurbaşkanının şahsında yapı- leştirilmek isteniyor. HAYIR!

Rehineler devletinde referandum

Referandumda OHAL koşullarında gidiliyor. Bunun referandumun demokratik bir oylama olmasını ciddi biçimde sarsacağı ortada. Erdoğan ve AKP cephesinden bu kaygıları gidermek bir yana daha da kuvvetlendiren açıklamalar geliyor. Erdoğan, "referandumda OHAL ile gidilmesi çok daha rahat bir zemin hazırlayabilir" sözleriyle OHAL'in ucuz şekilde devam edeceğini belirtirken, bir başka dikkat çekici açıklama da Sağlık Bakanı Recep Akdağ'dan geldi. Recep Akdağ, OHAL'in demokrasiyi ayakta tutmak ve herkesin özgür iradesiyle oy kullanmasını sağlamak için bir terminat olduğunu iddia etti. Numan Kurtulmuş ise herkesin istediği kampanyayı yapmasının güvencesinin kendileri olduğunu söyledi.

Bu sözlerin gerçek anlamı yaşananlarla gayet açık şekilde gözüküyor. OHAL sadece evet cephesine rahat bir zemin sağlıyor, sadece evet diyenlere terminat oluyor, herkesin istediği kampanyayı yapmasını hiçbir teminatı olmadığı hayır propagandası yapan genç kursun sıklımsından, hayır şarkısı söyleyen öğrencilerin gözaltına alınmaya çalışılmasından, hayır bildirileri için toplatma kararı çıkartılmasından gayet açık ve net şekilde anlaşılıyor.

Rehine yargı

Ama mesele OHAL ile de bitmiyor. Açıkça iktidar OHAL'i hayır kampanyalarını bastırmak için kullanırken, bu uygulamalara karşı yargı güvencesinin olmadığını da görüyoruz. Yerel mahkemelerin bildiri toplatması bir yana, Anayasa Mahkemesi (AYM) OHAL'in gereksizlikle ilgili alakası olmayan KHK'ların iptali için açılan davayı yetkisizlik gerekçesiyle oy birliği ile reddetmişti. Balık baştan kokar! Anayasa Mahkemesi böylece kendini taca çıkarmış oldu. Anayasa değişikliği maddelerinin yanı sıra, mecliste açık oy kullanılmasının bile tek başına anayasaya aykırılığı apaçık ortada olduğu halde nasıl olsa reddedilecek düşüncesiyle CHP'ye AYM'ye başvurmaması için telkinler yapıyor.

Belli ki iktidar referandumu giderken çok yönlü bir kuşatma hareketına girişmiş durumda. Anayasa Mahkemesi'nin de bir şekilde rehin alınmış olduğu görülüyor. Bunun yeniden ilk bakışta kavramak güç. Ancak biraz yakından baktığımızda insanın burnuna şı koku lar geliyor. Anayasa Mahkemesi'nin 17 üyesinin 8'i Abdullah Gül döneminde, 3'ü Ahmet Necdet Sezer döneminde, 3 üye de 2010 referandumundan sonra TBMM tarafından atandı. Sadece 3 üye Erdoğan tarafından atılmış durumda. Mevcut Anayasa Mahke-

mesi üyelerinin 11'i Gülen cemaatinin yargıda atak halinde olduğu ve AKP ile cemaatin birlikte yürüttüğü dönemlerde atanmış bulunuyor. Daha çarpıcı olan ise AYM Başkanı Zühtü Arslan'ın cemaat yuvası olma iddiasıyla 2015 yılında kapatılan Polis Akademisi'nin eski başkanı olması. Zühtü Arslan ayrıca meşhur 367 kararına da en sert tepki veren ve bu şekilde sivrilen isimlerden biriydi. 2012 yılında Abdullah Gül tarafından YÖK kontenjanından atandı.

Bu bilgileri 15 Temmuz sonrası Türkiye'sinde yan yana getirdiğimizde herkesin aklına aynı şeyin gelmesi kaçınılmaz. Çocuğunun gittiği dersane, bankadaki hesabı, kestirdiği kurban, bağış yaptığı vakıf-demek yüzünden on binlerce kişinin kovuşturulmaya uğradığı, açığa alındığı, ihraç edildiği bir dönemde Anayasa Mahkemesi üyelerinin durumunun hiç de sağlam olmadığını görmek zor değil. Bu durum akıllara Anayasa Mahkemesi'nin FETÖ suçlaması tehdidiyle rehin alınmış olabileceği ihtimalini getiriyor. Bu AYM, *Cumhuriyet* gazetesi yöneticileri Can Dündar ve Erdem Gül'ün yargılanmasında hak ihlali olduğuna 3'e karşı 12 oyla karar vermiş ve gazetecilerin tutuksuz yargılanmasını sağlamıştı. Ne var ki bu karar 2016 yılının Şubat ayında alındı. Aynı AYM, ama bu

sefer 15 Temmuz'dan sonra, OHAL karar-namelerinin anayasaya aykırılığını görüştü-meyeceğine oybirliği ile karar verdi. Moda deyimle zamanlama gayet manidar!

Rehine genelkurmay?

On olarak Yenikapı'nın borsa ve dolar mutabakatçılarından orduyu hâlâ laikliğin, cumhuriyetin vb. güvencesi olarak görenlere de kötü haberlerimiz var. 15 Temmuz'dan hemen önce hazırlanarak mahkemeye sunulan "Fethullahçı Terör Örgütü" çatı iddianamesinde yer alan 5 Mayıs 2015'te (yani darbeden önce) alınmış bir gizli tanık ifadesinde (bu gizli tanığın emekli bir asker olduğu söylenmektedir) darbenin bir numaralı ismi olarak gösterilen Akın Öztürk'ün olası bir darbe girişiminde Hulusi Akar'ın yanında görünmek isteyeceği tek isim olduğu, tutuklu general Salih Ulusoy'un Hulusi Akar'a yakın olup olası bir darbe girişimi için kritik olan yerlerde görevlendirildiği, yine tutuklu generalerden Metin İyidil'in Hulusi Akar'ın ekibinde yer alan bir FETÖ üyesi olduğu iddia ediliyor. Gizli tanık ifadelerinin güvenilirliği elbette ki sorgulanabilir. Ancak biz burada Hulusi Akar'ın suçlu olup olmadığına dair bir yargıda bulunmuyoruz, darbe gecesi nerede ne yaptığı konusunda

hâlâ sayısız muamma olan Genelkurmay Başkanı'nın durumunun yukarıda bahsettiğimiz Anayasa Mahkemesi Başkan'ndan bile beter olabileceğinden bahsediyoruz. Kim bilir, daha hangi kurum ve kuruluşların başlarındaki isimler benzer şekilde rehin alınmış durumda ve başlarında Demokles'in kılıcı sallanıyor.

Anti-demokratik koşullar olduğunda da sandığa gidilebilir!

Halin böyle olduğu bir OHAL altında, giderek tüm milletin rehin alınmak istendiği bir süreçte referandumu geçiyoruz. Referandumun özgür ve eşit bir mücadele olabilmesi için sadece OHAL'in kalkması değil 15 Temmuz'a ve cemaate ilişkin kararlılıkta kalanların/bırakılanların da aydınlatılması gerekiyor.

Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç, bazıların ortaya attığı "referandumda boykot" tutumunu olamaz. Referandum, elbette sadece bugünün koşulları dolayısıyla değil, Gezi sonrası halk isyanı ile başlayan delil karartma rejimi, 7 Haziran 2015 seçimleri sonrası yaşanan yavgın yetki gaspı, 1 Kasım 2015 seçimlerinin halkın günlük sorununu dolayısıyla "hayalet seçim" haline gelmesi de dâhil olmak üzere, son yılların bütün gelişmeleri sonucunda burjuva anla-

Gençlik mücadelesi



Ne Avrupa'ya ne Amerika'ya, memlekette mücadeleye!



Son günlerde gençlik, her zaman olduğundan daha da sık, başka ülkelerde yeni bir yaşam kurmak gayesiyle yüzünü Batı'ya çeviriyor. Genelde revaçta olan ülkeler "öz-gürlüğün ve demokrasinin kaleleri" başlarıyla bizlere kurtuluş yolu olarak pazarlanan Amerika ve Avrupa kıtasının emperyalist devleri. Sosyal medyada yazılan bazı şeylere inanacak olursak; bu ülkeler daha demokratik ve sempatik politik liderlere, mükemmel fırsatlar ile dolu bir eğitim sistemine, her türlü muhalefete karşı hoşgörülü hükümetlere, işçiler için cennet gibi bir çalışma hayatına, eşcinsellerin, kadınların ve etnik azınlıkların haklarını gözetken bir hukuka sahip.

Batı hayranlığı kurtuluş getirmez

Emperyalist ülkelere dair bu kadar tatlı rüyalar görenleri uyandırmak istemedik ancak bu anlatımların çoğunun gerçek ile uzaktan yakından alakası yok. Batı'ya olan bu hayranlık, Türkiye'de giderek yükselen baskı rejiminin pençesi altında yaşamaya alternatif olarak, çabalamadan, mücadele etmeden, bir uçağın bileti ile ulaşılabilir rahbet bir yaşam düşlemenin sonucu olarak ortaya çıkıyor. Ancak özgürlüğün ve uyarılığın beşiği değil, emperyalizmin kaleleri olan bu ülkeler, ne bizler için bir alternatiftir ne de bizlere gerçek bir kurtuluş sunabilir.

İyi ne varsa mücadeleyle kazandı

İşçi sınıfının siyaset sahnesine bir devrimle çıktığı, emperyalist barışın dünyayı sürüklemiş olduğu karanlığın içinde alev alev yanan bir meşale gibi yükseldiği 1917 yılından itibaren, dünyada gerçek bir işçi devletinin varlığı emperyalist ülkeleri işçi sınıfına bazı tavizler vermeye zorladı, bu doğru. Ancak bu gerçeği olduğundan fazla abartmak ve bu ülkelerde halkın mükemmel bir yaşam sürdüğü izlenimi oluşturmak veya bu ülkelerde işçi sınıfının demokratik haklara ve kazanımlara mücadele etmeden ulaştığını söylemek kesinlikle yanlış olur.

Yağmurdan kaçarken doluya tutulma

Üstelik 2008 yılından bu yana

dünyayı saran ekonomik krizle birlikte bahsi geçen ülkeler de dâhil olmak üzere tüm dünyada gericiliğin ve faşizmin dinamikleri yükseliyor. Amerika'da başta Müslümanlara, göçmenlere ve kadınlara yönelik düşmanca söylemleriyle tepki çeken, serseri mayın faşisti Trump 20 Ocak'ta başkanlığı devraldı. Avrupa'da Fransa'da Le Pen'in partisi, Yunanistan'da Altın Şafak gibi gerici, faşist ve ön faşist partiler giderek yükseliyor. Kısacası ni yine bir felaketin ortasında bulma tehlikesiyle karşı karşıya! Ayrıca çareyi bir an önce Avrupa ülkelerini veya Amerika'ya kaçmakta görenler, bu anlatıklarımızdan sonra gelecekte bir oturma izni alınman kolay olacağını mi zannediyorlar? Daha kısa bir süre önce 7 ülkenin vatandaşlarına ABD'ye giriş yasağı getirildi. Bunun yanı sıra Meksika ile sınırına neredeyse Çin Seddi ile yarışabilecek bir duvar örmeyi planlayan Trump, Türkiye'den kaçanları ülkesine kolayca alır mı?

Peki, ABD liderliğindeki emperyalizmin Rusya ve Çin'i dört bir yandan kuşatmak ve tamamen yalıtılmak amacıyla saldırgan politikalar güderken ve insanlığı üçüncü kez bir dünya savaşının eşiğine getirmişken bütün bu hayaller gerçekçi duruyor mu?

Umut mücadele edenlerde

Niyetimiz kimseyi korkutmak ya da umutsuzluğa sürüklemek değil. Kaldı ki umutsuzluğa kapılmak, mücadeleden vazgeçmek için sebep de yok! Daha geçtiğimiz günlerde ABD'nin farklı eyaletlerinde, farklı şehirlerinde milyonlarca kadın, erkek, çocuk, yaşlı sokakları doldurdu ve başkanlık koltuğuna daha yeni kavuşmuş Trump'a karşı seslerini yükseltti. Yalnızca aylar önce Fransa'da sokakları, meydanları zapt eden, genel grev ile Avrupa burjuvazisine yıllardır yaşamadığı korkuyu yeniden tattıran işçi sınıfını unutunuz mu? Amerika'da, Avrupa'da umut verici bir şeyler varsa, budur işte! İşçi sınıfıdır, boyun eğmeyen kadınlardır, mücadelecilerdir, devrimcilerdir! Bizlerin üzerinde doğduğumuz

toprakları hor görmemiz için hiçbir sebep yok, aksine bu toprakların göğsümüzü kabartacak bir mücadele geçmişi var. Ortadoğu halklarının emperyalizme karşı başkaldırısı, Filistin halkının intifadısı, Kürt halkının mücadelesi, Türkiye'nin Gezi isyanı, 15-16 Haziran'ın, Tekel'i, metal grevleri niceleri var! Türkiye'de 2017 yılı daha ilk ayından rengini belli etti. 20 Ocak'ta 2 bin 200 metal işçisi grev yasağına karşı durdu, Senkromç fabrikasında patronun işten atmasına karşılık direniş patlak verdi... Sınıf mücadelesi yavaş ama sağlam bir şekilde yükseliyor ve bizleri biliyoruz ki, işçi sınıfı hem kendi içinde, hem de toplumun diğer ezilen kesimleriyle birlik olduğu zaman istibdad rejimini yıkacak güce sahip! Kurtuluş yolumuz, tek gerçekçi alternatifimiz ise bugün gericiliğin merkezi olan emperyalist ülkelerde mücadele edenlerle ortaklaşmaktan geçiyor, gidip oralara yerleşmekten değil!

Emperyalizmi ve istibdadı yeneceğiz!

Kimse en ufak şüphe duymasın ki, ücretli kölelik sistemi, ayrımcılık, erkek egemenlik, derinleşen krizin etkileri özgürlüğe kısa yoldan kavuşma umuduyla Amerika'ya veya Avrupa'ya yerleşen gençliğin peşini bırakmayacaktır. Bu herhangi bir ülkenin bir değerinden daha iyi veya kötü olmasından değil, kapitalist sistemin doğasından kaynaklanmaktadır. Çözüm bireyin ülke değiş-tirmesi değil, gençliğin aktif bir rol üstlenerek, safını bilip işçi sınıfının yanında yer alarak istibdad rejimine karşı, kapitalizme karşı, emperyalizme karşı mücadelesidir.

Abdülhamid istibdadı dönemi yaşamış Tefvik Fikret, büyük ümitler beslediği gençliğe şöyle seslendi: "Uğraş, didin, düşün, ara, bul, koş, atıl, bağır;

Durmak zamani geçti, çalışmak zamandır!" Memleketin gidişatından endişe duyan gençliğe çağırımızdır: Bizler de günümüz istibdadına karşı atılalım, elimizi taşın altına koyalım! Gün ne kaçacak yer arama, ne umutsuzluğa kapılma gündür! Gün istibdadı ve emperyalizme karşı işçi sınıfının saflarında mücadele etme gündür!

Gençlik neden hayır demeli?

Halkın sorunları geçim derdinden can güvenliğine gün geçtikçe içinden çıkılmaz bir hâl alırken ülke siyaseti kilitlenmiş durumda. Tüm yetkileri Erdoğan'ın elinde toplayıp istibdad rejimini tam anlamıyla tesis etmesini sağlayacak anayasa paketi MHP'nin desteğiyle meclisten geçti. Referandum kapıda.

AKP hükümeti 14 yıl boyunca ne istikrar sağlayabildi ne de halkın kronik sorunlarına çözüm bulabildi. Ülkeyi yıllar içinde sürekli bir biçimde savaşlara, krizlere, bataklığa sürükleyen hükümetin istikrar yalanları da her seferinde açığa çıktı. Bu tabloya bakarak bugünküyle kıyaslanamayacak ölçüde yetkililerle donatılmış Erdoğan'ın ve AKP'nin önümüzdeki dönemde belli etti. 20 Ocak'ta 2 bin 200 metal işçisi grev yasağına karşı durdu, Senkromç fabrikasında patronun işten atmasına karşılık direniş patlak verdi... Sınıf mücadelesi yavaş ama sağlam bir şekilde yükseliyor ve bizleri biliyoruz ki, işçi sınıfı hem kendi içinde, hem de toplumun diğer ezilen kesimleriyle birlik olduğu zaman istibdad rejimini yıkacak güce sahip! Kurtuluş yolumuz, tek gerçekçi alternatifimiz ise bugün gericiliğin merkezi olan emperyalist ülkelerde mücadele edenlerle ortaklaşmaktan geçiyor, gidip oralara yerleşmekten değil!

Düzenin geleceği, geleceksizlik!

AKP ilk iktidara geldiğinde %10,3 olan genç işsizlik oranı bugün %20'yi aşmış durumda. Yeni mezun olmak, potansiyel kölelikle eşdeğer. İşe yeni başlayan "tecrübesiz" işçilerin, patronların deyimiyle "iş öğrenene kadar" aldıkları maaşlar yıllardır aynı ancak hayat her zaman olduğundan çok daha pahalı, çok daha zor. Gençlik karnı tokluğuna iş bulabilmek için birbirleriyle yarışıyor. Mesele iş bulmakla da kalmıyor. AKP'nin uyguladığı neoliberal politikalar sonucu iş saatleri giderek yükseliyor, taşeronun ve esnek çalışmanın yaygınlaştırılmasıyla güvence-

sizlik daha da ileri bir boyuta taşınıyor. Bu durumdan tek fayda sağlayanlar ise toplumu günbegün sömüren, işçilerin sırtından geçinen patronlar. Bu iktidarın gençliği getirdiği durum görül- düğü üzere sefalettir.

Yeni savaşlar kapıda!

7 Haziran seçimlerinden sonra meclis çoğunluğunu kaybeden AKP'nin, iktidarını kaybetmek için hayata geçirdiği savaş politikaları binlerce genç insanımızın ölümüne sebep oldu. Şehir merkezlerinde durmaksızın patlayan bombalar artık sıradan vakalar olarak anılıyor. Daha fazla sayıda cepheye, çok daha büyük ölçekte savaşlara hazırlıklı olma çağrılarını neredeyse her gün tekrarlanıyor. Başkanlık sistemi ülke gençliğine ölümünden başka bir şey vaat etmiyor.

Başkanlık istikrar değil istibdad ve sefalet getiriyor!

14 yılı geride bırakan AKP iktidarı gerek ekonomik gerek siyasi politikalarıyla Türkiye'yi uçuruma sürüklüyor. Siyasi ve ekonomik krizin ateşi artık herkes tarafından hissediliyor. AKP ne zaman istikrar vaat etse ülke bir adım daha bataklığa sürüklendi. Bugün ise Erdoğan'ın yegâne hayali olan başkanlık sistemi de de başkanlık dedikleri istibdad rejimi ile. Önümüzdeki tek çıkar yol başkanlığa, OHAL'e ve kurulumla istenen istibdad rejimine karşı sandıkta da sokakta da mücadele etmek.



Kadınlar istibdadada

"HAYIR!" diyor



Türkiye, Tayyip Erdoğan'ın kurtmaya çalıştığı istibdad rejimi yolunda önemli bir döneme giriyor. Referandum sonrası, derinleşen ekonomik krizin faturasını ödetmek için işçi sınıfını büyük bir taarruz beklediği biliniyor. Kadınların ise bu taarruza ek olarak bir dizi başka saldırıyla daha karşı karşıya kalması çok olası.

AKP'nin 14 yılı aşan iktidarına bakarak "cumhurbaşkanlığı sistemi" ile çok daha büyük bir siyasi kudrete sahip olacak olan Erdoğan ve AKP'nin kadınlar açısından ne anlama geleceğini tahmin etmek zor değil. Yaptıkları yapacaklarının teminatıdır. Boşuna değil, AKP'nin yaptırdığı araştırma sonucunda bile kadınların büyük çoğunluğunun referandumda "hayır"cı çıkması.

Emekçi kadınlar esnek ve güvencesiz çalışmaya HAYIR diyor!

AKP iktidarı, başta özelleştirmeler ve taşeron çalışma olmak üzere neoliberal politikaları hayata geçirmekte en hızlı iktidar oldu. Bu dönemde özellikle kadınlar işi esnek ve güvencesiz çalışmaya yaygın bir hâl aldı ve yasal güvence altına alındı. Kadın istihdam paketi, ailenin ve dinamik nüfusun korunması programı, kiralık işçilik yasası kadınları daha çok eve hapseden, daha ucuza, yarı zamanlı, esnek ve güvencesiz çalışmaya mahkûm eden düzenlemeler oldu. Örneğin Türkiye'de 1 milyon kadının çalıştığı tekstil sektörünün güvencesizliğinin, kayıt dışılığın, düşük ücretlerin ve ödenmeyen ücretlerin en yaygın olduğu sektörlerden olması tesadüf değil. Tıpkı TÜİK verilerine göre geçtiğimiz Temmuz ayında işten çıkarılan 76 bin işçinin 69 bininin kadın olması gibi. Kadınlar, güvencesiz çalıştırıldığı için kriz anında ilk işten atılanlar oldu. Üstüne üstlük bir de bu durum, "evdeki işler yetmiyor mu?", "kadınlar için tek kariyer annelik" gibi açıklamalarla meşurlaştırıldı. İşte kadınlar, kendilerine dayatılan bu çalışma koşullarına HAYIR! diyor.

Doların ve enflasyonun artmasıyla, ücretlerin erimesiyle ekonomik kriz önce kadınları vuruyor. Pazarda hayat her geçen gün pahallaşıyor. İşsizlik ve çocukların geleceği kaygılarına bir de önelirine bir kap yemek koyabilme derdi ekleniyor. AKP ise krizden çıkış için kıdem tazminatının kaldırılması, işsizliği, kemer sıkma politikalarını vaat ediyor. Kadınlar açlığa, yoksulluğa HAYIR! diyor.

Ayyuka çıkan kadına yönelik fiziksel ve cinsel şiddete karşı HAYIR!

AKP iktidarı döneminde kadına yönelik

şiddet de katbekat arttı. 2002-2009 yılları arasında kadın cinayetlerinin %1400 arttığı bizzat Adalet Bakanlığı tarafından açıklandı. Zaten bu bilançonun ardından bu konudaki resmi araştırma sonuçlarını bir daha açıklamaktan da vazgeçtiler. Kadın örgütlerinin verilerine göre ise 2008'de 80 olan kadın cinayeti sayısı her yıl artarak 2016'da 328'e ulaştı. Tacizin, tecavüzün sayısı ise tutulmaları bile. Kadına yönelik saldırılardaki bu artış kendi kendine olmadı elbette. AKP'lilerin kâhkaha atan kadın iffetsizdir, hamileyken dışarıda gezmesin, anası tecavüze uğruyorsa çocuk değil anası ölsün söylemleriyle, kürtaji resmen yasaklama girişimiyle, fiili kürtaji yasaklarıyla, katillerin, tecavüzçülerin serbest bırakılmasıyla oldu adım adım. Hatırlayalım daha birkaç ay önce AKP, bir tecavüz yasağı geçirmeye çalıştı. Cinsel istismar suçunda, mağdur ile fail evlendiğinde tecavüzcü cezalandırılmayacaktı. Ancak ülkenin her yerinde kadınlar ayağa kalkınca kontuyu kapatmak zorunda kaldılar. İşte AKP'nin tecavüze bakışı! Kadınlar; artan şiddete, tacize, tecavüze HAYIR! diyor.

Referandumda HAYIR, istibdadı karşı mücadele!

Tayyip Erdoğan sadece Türkiye'nin değil Ortadoğu'nun "reis'i" olma peşinde ülkeyi adım adım Suriyeleştiriyor, gençleri Ortadoğu'da savaş maceralarına sürüklüyor. Şehir merkezlerinde patlayan bombalar, sınır içi ve sınır ötesi operasyonlar emekçilerin can güvenliğini tehdit ediyor. Evlatlarının, kardeşlerinin, sevdiklerinin hayatından endişe duyan, kendi bedenleri ve yaşamları ile bedelini en ağır şekilde ödeyen kadınlar Erdoğan'ın savaşına HAYIR! diyor.

Kadınlar dünyanın pek çok yerinde kadın düşmanı politikalara, baskıya, şiddete, yoksulluğa, sermayenin ve emperyalizmin savaşlarına karşı ayakta. Türkiye'de de kadınlar Erdoğan ve AKP'nin adım adım inşa etmeye çalıştığı istibdad rejimine ve beraberinde gelecek tüm saldırılara karşı referandumda HAYIR diyecek. Sandıktan çıkacak güçlü bir HAYIR, kadınların çeşitli mücadelelerle kazandıkları hak ve özgürlükleri koruma ve genişletme yolunda atılmış bir adım olacak. Ama mücadele orada bitmeyecek. OHAL'in kaldırılması için, sandıktan ne çıkarsa çıkсын Erdoğan'ın kurtmaya çalıştığı istibdad rejimini bertaraf etmek için mücadeleyi yükseltelim. "HAYIR"ı sermayenin ve erkek egemenliğinin iç içe geçtiği bu düzene karşı büyütelim!

Armağan Tulun

Üçüncü Dünya Savaşı davul zurnayla geliyor!

Devrimci İşçi Partisi, 2016 yılının başından beri Üçüncü Dünya Savaşı'nın somut, elle tutulur bir ihtimal olarak insanlığın ufkunda belir- diğine dikkat çekiyor. Dünya çapında günbegün savaşın dinamiklerini analiz ediyor, emperyalizmin nasıl hızla bu savaşın ağırlarını örmeye devam ettiğini gösteriyor. ABD emperyalizmi saldırgan tutumunu koruyor. Önümüzdeki dönemde özellikle Trump ABD'sinin atacağı adımlar bu dinamikleri tetikle- yecek nitelikte gibi görünüyor.

Trump, provokasyon denilebilecek ilk hamlesini daha görevi resmen devralmayı bile beklemeden yaptı. Aralık ayında Tayvan lideri Say İng-Vın (Tsai Ing-Wen) ile telefonda görüştü. Bu Çin açısından bir kırmızı çizgi. Çünkü Çin Devrimi'nin ardından Tayvan adası- na kaçan burjuva milliyetçileri meşru Çin'in kendileri olduğunu iddia ediyor, ama Çin onun varlığını meşru kabul etmiyor. 1972 yılında ABD Başkanı Nixon "Tek Çin Politikası"nı kabul ederek Çin Halk Cumhuriyeti ile ikili ilişkileri başlatmış, Çin Halk Cumhuriyeti 1973'ten itibaren de Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde Çin Cumhuriyeti'nin yerini almıştı. Bugün Tayvan'ı Vatikan ve Latin Amerika'da bulunan ve uluslararası sermaye için vergi cenneti işlevi gören bazı ada ülkeleri dışında resmen tanıyan ülke yok. Hal böyleyken Trump'ın Tayvan lideri ile telefonda görüşmesi Çin'e karşı düşmanca bir provokasyondan başka bir şey değil. Üstelik, Say İng-Vın daha sonra ABD'yi ziyaret de etti, Çin'in baskısı altında Trump'la görüş- mese de Cumhuriyetçi Parti'nin ileri gelenleriyle resmi toplantılar yaptı.

Kuzey Kore'nin nükleer denemele- ri ve ABD'nin Güney Kore'ye yap- tığı yığınak, sadece Kuzey Kore-ABD gerilimini değil ABD-Çin gerilimini de arttırıyor. Çin de Rusya da zaman zaman Kuzey Kore'nin nükleer denemele- rine karşı çıkışlar yapıyor, bu denemelerin Birleşmiş Milletler Güven- lik Konseyi kararlarının ihlali anlamı- na geldiğini söylüyor. Ancak Çin için ABD'nin Güney Kore'ye konuşlandır- dığı füze savunma sistemi esas büyük tehdit. Bu yüzden Çin pasif bir bekle gör politikası izlemiyor. Güney Çin Denizi'nde ada şeklinde askeri üsler inşa ediyor, kuzeydoğusunda Rusya ile sınırına yakın bir bölgeye kıtalararası balistik füzeler konuşlandırdığı iddia ediyor. Dahası Çin Savunma Sefer- berliği Komisyonu'ndan bir üst düzey yetkili "Trump döneminde ABD'yle çıkabilecek savaş" gibi sözlerin bir slogan olmaktan çıktığını, pratik bir gerçek haline geldiğini söylüyor.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın temel di- namisinin ABD'nin başını çektiği emperyalist kampın Rusya ve Çin'i kuşat- ma, taşıyete etmek ve bölümlikle de bu iki büyük ülkenin ulusal piyasasını ve bu ülkelerin nüfuz alanındaki bölgeleri emperyalist sömürünün nesnesi haline getirecek engelleri ortadan kaldırmak olduğunu söylüyoruz. Tüm gelişmeler analizimizi doğruluyor. Trump ve Pu- tin arasındaki yakınlaşma bu genel çer- çeve ile gelişiyor. Bilakis Trump'ın dış politikası Rusya ile Çin'in arasında kama sokarak ABD'nin düşman bul- lediği kampı bölmevi amaçlıyor. ABD emperyalizmi bunu ilk defa yapıyor. Nixon da Çin ile SSCB aleyhinde itti- fak kurmak için cesur adımlar atmıştı. Bunda başarılı da oldu. Ama ABD hiç- bir zaman Çin'in dostu olmadı. İkinci Dünya Savaşı'nda da Hitler ve Stalin bir saldırmazlık paktı imzalamışlar- dı. Elbette ki Hitler ne Stalin'in ne de SSCB'nin dostuydu. Stalin'in ayamaz- lığının faturasını milyonlarca Sovyet vatandaşı canlarıyla ödedi.

Üçüncü Dünya Savaşı adeta davul zurnayla geliyorum diyor. Yaklaşan savaşa karşı doğru siyaseti belirlemek ise bir ölüm kalım meselesi. Milli- yetçi ayırmazlığın sefaleti ortada. AKP saflarındaki "Trump gelecek, dertler bitecek" havası hızlı dağıldı. Putin'in manevraları ise anti-emperyalist kamp açısından Rusya'nın gerici iktidarının doğru adres olmadığını kanıtı. Anti-emperyalizmi enternasyonalizme birleştirecek uluslararası bir devrim- ci odağın inşası görevi tüm yakıcılığı ile ortada duruyor. Çünkü insanlığın ölümlü sadece iki seçeneğe var: ya sü- rekli devrim ya barbarlık!

Steve Bannon aynı programda

Fırat kapanı

Halklarla barışmadan ve emperyalizme vurmadan çıkış zor!

Fırat Kalkanı harekâtında, kapan hem siyasi hem de askeri olarak kapanmaya devam ediyor. Siyasi durumdan başlayacak olursak, Türkiye'nin Trump'ın seçilmesinin ardından PYD/YPG'ye karşı ABD'den destek bulma beklentisi boşa çıkmış görünüyor. Trump'ın Suriye için öne sürdüğü planın basına sızmasıyla bu planda ABD'nin Suriye'deki askeri varlığını arttırmasının yanında güvenli bölgeler oluşturulmasının da hedeflendiği anlaşıldı. ABD için güvenli bölge kurmanın en makul görüldüğü yerler Kuzey Suriye'de ABD'nin bilfiil askeri güçlerini, eğitim kamplarını ve lojistik üslerini bulundurduğu, PYD/YPG'nin başını çektiği Suriye Demokratik Güçleri'nin kontrol altında tuttuğu bölgeler. Hal böyle olunca Türkiye'de iktidar cephesinde hayal kırıklığına ciddi bir tedirginlik de ekleniyor. Buna bir de Trump dönemi başlandıktan sonra SDG'ye ilk kez zirhli araçlar teslim edilmesi ekleniyor.

Türkiye, ÖSO ile baş başa kaldı

Nitekim Erdoğan mevcut durumu görerek Afrika gezisi dönüşünde sürpriz denebileceği bir şekilde "El Bab'da bundan sonraki süreçte süratle mesafe almak suretiyle oradaki işi bitirmek, daha derinliğine gitmemek lazım" açıklamasında bulundu. ABD ile birlikte Rakka'ya yürümenin bir hayal olduğunu yazmıştık. Bunun hayal olduğu Erdoğan'ın ağzından da kabul edilmiş oldu. Erdoğan bu açıklamasında Mnbiç'ten de bahsetmedi. Esad ve PYD arasındaki işbirliğinden "Rejimle zaten karşı karşıyayız... Görünen değildi, maşa kullandı. Mesela Afrin uzantısında PYD devredeydi, YPG devredeydi" sözleriyle yakındı. Siyasi tablo adım adım netleşmektedir. "Fırat Kalkanı" operasyonu siyaseten Türkiye için bir kapana dönüşmüş durumdadır. DAİŞ ve PYD/YPG/SDG ile aynı anda savaşma politikasına ÖSO'cular dışında destek veren kimse yoktur.

Askeri açıdan da kapan daralıyor

Askeri açıdan da durum iç açıcı gözüküyor. Fırat Kalkanı iki aydır El Bab'ın kapısında tıkanmış kalmış durumda. ÖSO çetelerinin muharebedeki başarısızlıkları bu iki ay içinde TSK'nın operasyonlara daha fazla dâhil olmasını gerektirdi. Tabii ki bu, kayıpların da artmasına neden oldu. İki ayın sonunda El Bab kuzeyden ve kısmen batıdan kuşatıldı. Ancak doğudaki

Kabasin ve Bzaa kasabaları hâlâ DAİŞ'in elinden alınabilmiş değil ve bu kasabalar El Bab için lojistik destek sağlamaya devam ediyor. DAİŞ'in bu beldelelerin doğusunda kalan kısımda TSK ve ÖSO'ya fazlaca diremediği, böylece sağ kanadında kendisine taarruz etmekten daha çok PYD/YPG'nin ilerleyişini durdurmaya odaklanmış güçlerin varlığını tercih ettiği görülüyor.

Tabloyu tamamen değiştirme potansiyeline sahip bir gelişme ise daha önceden işaret ettiğimiz gibi güneyde yaşıyor. Suriye ordusu El Bab'a doğru güney ve güney batı istikametinden ilerleyişini hızlandırmış durumda. DAİŞ'le ciddi çatışmalar yaşanıyor ve kayıplar veren Suriye ordusu buna rağmen ilerleyişini sürdürüyor. Bu gelişme ışığında Erdoğan'a Afrika gezisi dönüşünde sorulan El Bab'da "rejimle de karşı karşıya kalma ihtimalimiz var mı" sorusu farklı bir anlam kazanıyor. Her ne kadar Erdoğan bu soruya çubuğu Suriye ordusu ve PYD/YPG'nin işbirliğine bükerek cevap vermiş de Suriye ordusu ile TSK'nın cephe cepheye gelmesi ihtimali giderek aratan bir olasılık olarak karşımıza çıkıyor. Erdoğan El Bab'da bu iş bitecek



diyor ama bu iş bittiğinde El Bab, TSK ve ÖSO'nun mu yoksa Suriye ordusunun mu eline geçecek bu hâlâ belli değil. Özetle siyasi olduğu kadar askeri açıdan da Fırat kapanı kapanmaya devam ediyor.

Kapandan çık! Emperyalizmi kuşat!

Biz, Fırat kapanından çıkışın ısrarla Suriye politikasında tadilat yapılarak değil Türkiye'nin Suriye politikasının kökten değiştirilmesi, dost ve düşman tanımlarının baştan aşağı yenilenmesiyle mümkün olacağını söylüyoruz. İktidarın politikası bataklığa saplanmıştır. Ne var ki bu saplanışın bedeli

line sadece iktidar ödemeyecek, başta Türkiye'nin emekçi halkı olmak üzere tüm bölge halkları ödeyecektir. İktidar, Fırat Kalkanı operasyonunun Kürt koridorunu önlemekte başarılı olduğunu iddia etmektedir. Halbuki ortada bir başarı yoktur. Tam tersine Fırat Kalkanı stratejik olarak tüm Kuzey Suriye'yi bir ABD-NATO koridoru haline getirme sonucu doğuracaktır. Suriye Kürtlerinin kendilerini yönetmesinin Türkiye halkına zararı yoktur. Ancak bu bölgenin bir ABD-NATO koridoru haline gelmesine gelince, esas güvenlik tehdidi budur. Türkiye'nin politikası Suriye Kürtlerini gide-

rek daha fazla ABD'ye doğru itmektedir. ABD kendini Kürtlerin kalkanı olarak göstererek bu bölgeye iyiden iyiye yerleşmektedir. Öte yandan ABD, Fırat kalkanı ile Kürt kantonları arasındaki bölgeye NATO ordusunu sokmaktan da memnundur. Türkiye, Fırat kapanından çıkamadığı müddetçe bırakın ABD ile karşı karşıya gelmeyi giderek daha fazla ABD'nin nüfuz alanına girmek zorunda kalacaktır. Rusya ile yapılan taktik seviyedeki ittifak bu durumu değiştirmez. Sonuçta Rusya'nın hava üssü Lazkiye/Hmeimim'de, ABD'nin hava üssü ise Adana/İncirlik'tedir. Türkiye'nin NATO'dan çıkmasının ve İncirlik üssünü kapatmasının ne kadar önemli olduğu bir kez daha görülmektedir. Tekrar ve tekrar söylüyoruz ve söylemeye de devam edeceğiz Türkiye'nin başlıca ve esas güvenlik sorunu ABD'dir, NATO'dur, İncirlik üssüdür!

Türk, Kürt, Arap halklarının anti-emperyalist ittifakı için

Bu durumu tersine çevirecek ve Trump'ın Suriye'ye askeri ve siyasi olarak yüklenmesinden önce emperyalist planları bozacak hamle TSK'nın El Bab'ın Suriye ordusuna geçmesine yardımcı olması ve adım adım tüm bölgeyi Suriye ordusuna bırakarak geri çekilmesidir. Tabii ki bu ÖSO çeteleleriyle kurulan utanç verici ittifaktan da terk edilmesini gerektirir. Böylece Suriye Kürtleri için de ABD himayesi dışında Suriye ordusu ile işbirliği yaparak kantonlar arasında bağlantı kurma olasılığı ortaya çıkacaktır. ABD'nin bölgedeki askeri ve siyasi varlığının meşruiyeti de giderek daha fazla kaybolacaktır. ABD emperyalizmini bölgeden kovacak olan Türk, Kürt ve Arap halklarının anti-emperyalist ittifakına giden yol açılaacaktır.

Kapitalizm Trump'la ray değiştirirken devrilir mi?

Trump'ın 20 Ocak'tan itibaren görevine ne kadar hızlı ve keskin tedbirler uygulayarak başladığı kimsenin gözünden kaçacak gibi değil. Obama'nın adıyla bilinen sağlık yasasını hedef alan ilk direktifinden başlayarak Meksika duvarı için ilk girişimi yapması, ABD'nin Transpasifik Ticaret Antlaşması'ndan çekildiğini açıklaması, Çin, İran ve Kuzey Kore'ye tehditler yağdırması, her türlü mülteci işlemini 120 gün durdurması, nüfusu ağırlıkla Müslüman yedi ülkenin vatandaşlarına ABD'ye giriş konusunda koyduğu (bir mahkeme kararıyla geçici olarak zora giren) toptan yasak, ABD merkezi basınına savaş açması, danışmanlarının saldırgan demeleri, bu ve daha birçok uygulama, yolunu belirlemiş, kararlı, inatçı bir başkanla karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Yaygın çevrelerde, daha seçim öncesinden başlayan, seçim ile görevi devralma töreni arasında gitlikçe yoğunlaşan bir özlem ve beklenti vardı: Trump'ın "normalleşme"si, her politikacı gibi seçim öncesinde söylediklerinden yan çizmesi. Trump'ın tutumu, bunlara ağır bir tekdiz oldu. Yeni normal bu! Bunu anlayamayanlar önümüzdeki dönemin mücadelelerinden hiçbir şey anlamamaya, dünya sarınsıtı içindeyken bunu dualarla geçiştirmeye çalışan çaresiz seyircilere dönüşmeye mahkûm.

Küreselleşme alternatifi bir politika

"Trump da öteki politikacılar gibi düzeliyor" hayalleriyle oyalanlar, dünyada ne olup bittiğini anlayamıyorlar. Bugün her yerde aynı türden bir milliyetçilik-korunmacılık-saldırganlık-istibdad kırmızı ideoloji ve politika yükseleyorsa, bunun ardında uluslararası burjuvazinin sözcü ve aydınlarının ve onların ayak izinde sayısız solcu aydın ve partinin on yıllardır öve öve bitiremediği "küreselleşme" diye anılan sürecin, kapitalizmi bir çöküntünün içine fırlatmış olması yatıyor. Burjuvazinin çok geniş kesimleri, uluslararası işçi sınıfının ve emekçilerin uluslararası rekabetini kamçısı altında sömürülmesine dayanan bu yönelişin, sermaye açısından devasa finansal çöküşlerin yuvası olduğunu artık görüyor. Her ülkenin burjuvazisi, batan gemiden kaçmak için yüzünü milliyetçi ve korumacı politikalara dönüyor. Uluslararası ticaret anlaşmalarına, serbest bölgelere, ekonomik bloklara (AB, NAFTA vb.) sırt çevirmek, her ülkenin sermayesinin kendi ulusal ekonomisine dönük faaliyetler yürütmesini sağlamak bu yeni yönelişin eksenidir.

Elbette küreselci politikaların sermayeye işçi sınıfı karşısında sağladığı avantajların yerine yeni birtakım politikalar geliştirmek

gerekir. Burjuvazinin oluşturduğu yeni iktidar bloğu, her ülkenin işçi sınıfının yabancı kökenli işçilere karşı (bunlar on yıllardır o ülkede oturuyor olsa bile) düşmanlığını kıskırtarak işçi sınıfını bölmeye ve bu temelde büyük burjuvazinin boyunduruğunu sürdürmeye yöneliyor. Bu yüzden, burjuvazinin yeni bloğu milliyetçilik ne demek, ırkçılığı hortlatan bir ön-faşist yönelişe (yani koşullar gerektiğinde faşizme dönüşmeye hazırlığı ve yeteneği olan parti ve örgütlenmeler) yaslanıyor.

Tabii, herkes "gemisini kurtaran kaptan" görevine soyununca, savaş olasılığı da yükselecektir. Bir kere, emperyalizm eski "sosyalist" olarak anılan rejimlerin çöküşünden bu yana, Rusya ve Çin'i köleleştirmek için elinden gelen her hazırlığı zaten yapıyordu. Şimdi Üçüncü Büyük Depresyon döneminin içinden çıkılmaz çelişkileri, emperyalizmin bu ülkelere karşı saldırganlığını keskinleştiriyor, "işçi" bitirmeye başlıyor. Trump yönetiminin Çin'e karşı saldırganlığı bundandır. Trump ile Putin'in yakınlaşması masalı ise Rusya-Çin cephesini bölme operasyonudur. Ama şimdi buna başka çelişkiler de ekleniyor. Trump'ın ilk on beş günü içinde ABD-AB çelişkilerinin aniden tırmanması, AB Konseyi Başkanı Donald Tusk'un



adaşını Rusya, Çin ve İslamcı terör ile birlikte AB'ye tehditler arasında sayması, bunun sadece minicik bir ilk ifadesidir.

Bunu anlamayanlar, Trump'ı başıbozuk, hırsına yenilmiş bir başkan, bir sapma olarak görüyorlar. Oysa artık biliyoruz ki, ukumuzu emperyalist ülkelerle sınırlasak dahi, Avrupa'nın neredeyse tamamı bu yönelişe benimseyen rejim ve partilerle dolu. 2017 içinde seçim yapılacak üç Avrupa ülkesi (Hollanda, Fransa ve Almanya) bu bakımdan kilit roller üstlenecek.

Alternatifin sefaleti

Bu, çıkar yol değildir. Bu yok tek tek bazı ülkelerde ekonominin canlanmasına, işçi sınıfının rahatlatılmasına geçici olarak rahatlamasına yol açabilir. Ama çok kısa süre içinde görülecektir ki, belirli ülkelerin rahatlaması ötekilerin sefalete sürüklenmesiyle (örneğin ABD ile Meksika'nın yakın geleceği böyle görünüyor), giderek dünya ekonomisinin kendi içine kapalı bloklara parçalanması, dünya ekonomisinde büyümenin daha da düşük düzeylere gerilemesi sonucunda, ilk başta başarılı görünen ülke-

lerin dahi eskisinden bile daha kötü bir duruma düşmesiyle sonuçlanacaktır.

Kıscası, uluslararası burjuvazi şu anda ray değiştiriyor. Neredeyse 40 yıla yakın süredir yürüdüğü yoldan, "küreselleşme" diye andıkları piyasa rekabetine dayanan taarruzdan uzaklaşmaya başlıyor. Tabii, bu kötüleşmenin dünya savaşına olasılığı ve faşizmin mi, yoksa 2011'den itibaren önce Akdeniz havzasında, sonra Anglo-Sakson ve Latin Amerika ülkelerinde büyük mücadelelere giren işçi, emekçi ve gençlerin mi güçlenmesine yol açacağı ucu açık bir sorudur. Her durumda dünya kapitalizminin tam ray değiştiren treni devrimine yüksek olasılıktır. Aman altında kalmayalım!

Trump'ın "serseri mayın faşizmi" kapitalizmin ihtiyacına cevaptır!

Ama çelişkileri dosya yoluyla değil, giderek dünya ekonomisinin kendi içine kapalı bloklara parçalanması, dünya ekonomisinde büyümenin daha da düşük düzeylere gerilemesi sonucunda, ilk başta başarılı görünen ülke-

Kadın yürüyüşü neyin işareti?

Bazıları ah vah etmeye bayılıyor. İlerici ve solcular dinlerse, "yandık bittik", "faşizm durdurulamaz bir yükselişe girdi" sonucuna ulaşırsınız. Oysa dünya kazanı aynı zamanda devrim kepeçisi ile karılıp duruyor!

Trump gibi bir ön-faşistin iktidara yükselişine cevap ABD'de **ülke tarihinin en büyük kitle gösterisi** ile verildi. Kadın Yürüyüşü olarak planlanan, ama çok sayıda erkeğin, gençlerin ve çocukların da katıldığı büyük eylem, Atlas Okyanusu'ndan Pasifik'e, bir uçtan ötekine, birçok Amerikan kentini ayağa kaldırdı. Ülke toplamında sokağa çıkanların sayısı, en muhafazakâr tahminle 3,5 milyona yaklaşıyor, yüksek tahminler ise 5 milyona yakın insan sayıyor!

Kadın Yürüyüşü'nün bu başarısı, aslında ABD halkının mücadeleliliğinde epeyce bir süredir devam eden yükselişin yeni bir belirtisi. 2006-2007'de göçmenlerin yaptığı çok büyük eylemler (örneğin Los Angeles'ta 500 bin) ilk işaret fi-

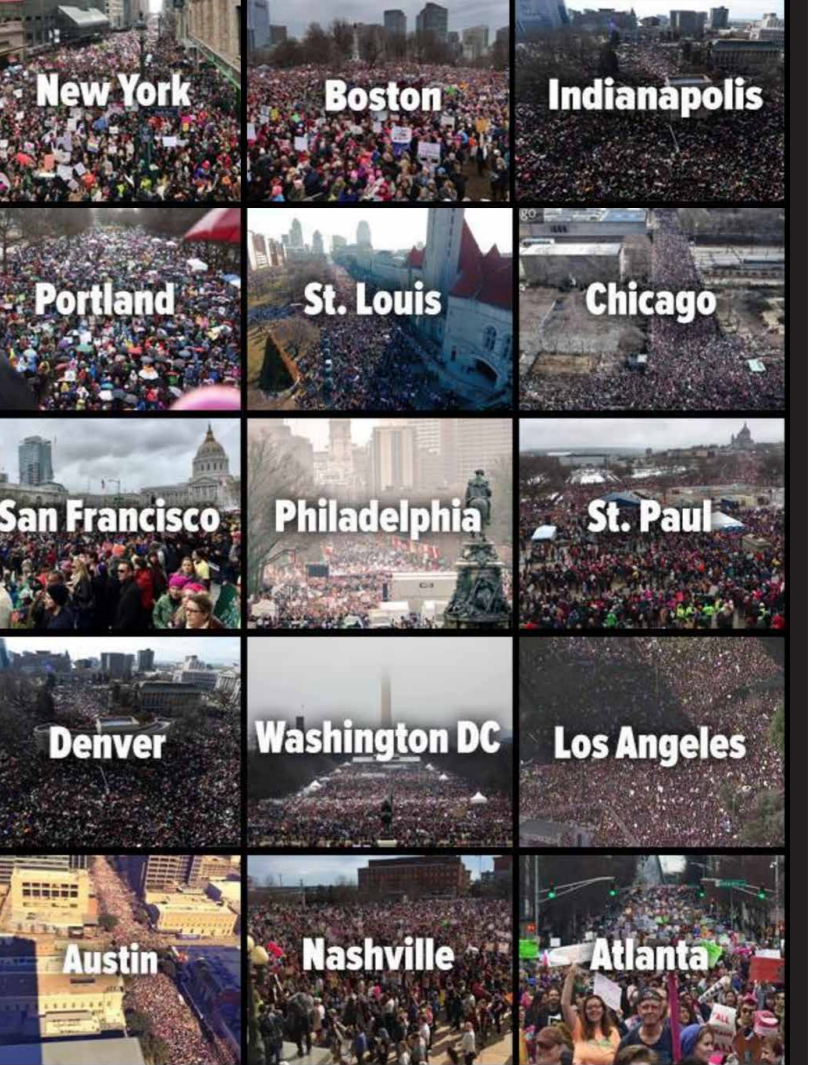
şegi olmuştur. Ama asıl yükseliş 2008'de depresyon başlandıktan sonra Wall Street İşgali hareketiyle (2011) ve ön seçimlerde 13 milyon insanın kendine "sosyalist" diyen Sanders'a oy vermesiyle (2016) ortaya çıktı. Kadın Yürüyüşü bu canlılığı nicel düzeyde devam ettiriyor, ama maalesef bilinç bakımından bir gerilemeyi temsil ediyor. Sınıf sorunları (bu son iki gelişmenin tersine) bir kenara bırakıldı. Siyahilerin (özellikle polis gaddarlığı vakalarında görülen) ezilmesi, beyaz örgütleyicilerin radınarı gremedi. Ama ortada yine de ciddi bir potansiyel var.

Bu potansiyel yalıtılmış bir şey değil. Daha geçen yıl, 2016 baharında, Fransa işçi sınıfı ve gençliği üç ay boyunca yeni iş yasasına karşı eylem üzerine eylem düzenledi, hükümet yasayı yangından mal kaçırır gibi meclisten kaçırmak geçirebildi. Bunun sonucu olarak Fransa'da burjuva solu Sosyalist Parti'nin tabanı, çeşitli adaylar içinde en solcusu olan, kimsenin tanımadığı Benoît Hamon'u açık farkla cumhurbaşkanı adayını olarak

seçti. Aynen Britanya'da Tony Blair'in sağıcaştırdığı İşçi Partisi'nin tabanının, kendine Marksist diyen Jeremy Corbyn'i parti liderliğine açık ara getirmesi gibi. Yunanistan'da Syriza, Portekiz'de Birleşik Sol, İspanya'da Podemos, hep kitlelerin şimdilik parlamenter yolu denemesinin ifadeleri.

Ama ondan önce başka yolları da denedi kitleler. 2011-2013 arası Arap devrimi (özellikle Mısır ve Tunus), Yunanistan'ın onlarca genel grevi, İspanya ve Yunanistan'da 2011 meydanlar hareketleri, 2013 yazında Türkiye'de Gezi sonrası halk isyanı ve Brezilya'da ekonomik koşullara karşı isyan, bunlar yenildiği içindir ki, kitleler yüzünü parlamentoya döndü. Ama bugün bile Arjantin'de üç devrimci Marksist partiden oluşan bir cephe işçi sınıfını adım adım düzenle karşı karşıya getiriyor.

Öyleyse şimdi en önemli görev bütün ülkelerde devrim ve isyanları başarıya ulaştıracak devrimci partileri ve onları birleştiren bir dünya partisini oluşturmaktır.



Dünya kazan devrim kepçe

Romanya ayakkabı kutularına karşı mücadelede!

Karadeniz üzerinden komşumuz sayılabilecek Romanya'da seçimler yapılabildiği daha iki ay dahi olmadı. Seçimleri kazan SPD (Sosyal Demokrat Parti) ise daha bismillah demeden "yolsuzlukla mücadele"ye karşı mücadele etmek için bir Kanun Hükümünde Kararname çıkardı! Yıllar yılı yolsuzluk belasıyla boğuşan Romanya'da son yıllarda Laura Codruta Kövesi adlı genç bir kadının savcının başını çektiği DNA (Ulusal Yolsuzlukla Mücadele Departmanı), 1.500'ün üzerinde siyasetçi, patron ve bürokrati yolsuzluk suçlamalarıyla tutuklanmıştı. Bizzat SPD'nin lideri Liviu Dragnea'ya karşı da 31 Ocak'ta, çalışmayan kişileri çalışıyor göstererek 24.000 avroluk yolsuzluk yapmaktan bir dava açılmıştı. Dikkat edilirse, SPD iktidarda olmasına rağmen Başbakan değil SPD lideri yazdık, zira kabarık bir sicili olan Dragnea 2012'de seçime hile karıştırmaktan aldığı iki senelik ceza sebebiyle başbakanlık görevini yasal olarak üstlenemiyor.

SPD hükümetinin KHK'sı ise önce hapisteki yolsuzluk suçlularını çıkartmaya, sonra da gelecekte işlenecek yolsuzlukların önünü açmaya odaklanıyor. Bu karama-me ile yolsuzluk suçundan yatan 2.500 kişinin serbest kalması



bekleniyor. Dahası, 44.000 avronun altındaki yolsuzluklar artık hapisle cezalandırmayacak, yani ayakkabı kutularına 43.000 avro doldurmak suç olmaktan çıkıp basit bir kabahat halini alacak. Romanya'da asgari ücretin 350 avro olduğunu hatırlatalım, yani Rumen kodamanları Rumen işçisinin bir yıllık kazancını çal-

mayı vaka-i adiyeden sayıyor! Rumen halkı ise aşına ve ekmeğine göz dikenlere cevabı sokakta verdi. 15 Ocak'tan itibaren on binleri toplamaya başlayan eylemler, 1 Şubat'ı 2 Şubat'a bağlayan gece, sırf Bükreş'te 100.000 kişiye ulaştı. Nüfusu iki milyon dahi olmayan bir şehirde bu gerçekten muazzam bir

sayı. Ülke çapında ise eylemlere 300.000'in üzerinde kişi katıldı. Eylemlerin ilk sonucu olarak bir bakan ve birçok üst düzey yetkili istifa etti. Başbakan Sorin Grindeanu ise bunu bir "darbe girişimi" olarak niteleyerek geri adım atmayacağını açıkladı. Grindeanu ve Rumen kodamanları "çalışabilme özgürlüğünden" vazgeç-

memek için ayak direliyor, fakat Rumen emekçileri Karadenizli inadından biraz nasiplendilse, 2015'te yaptıkları gibi, SPD iktidarını devirmeden sokakları terk etmeyeceklerdir. *Bu yazının kaleme alınmasının hemen ardından Grindenau, "ülkeyi bölmek" gereksizlikle yasayı geri çekeceklerini açıkladı. Halk ilk ram-du kazanmış görünüyör.

Fransa'da ön seçim sürprizi

Üçüncü Büyük Depresyon'un kimlerini şaşkın bırakan sürprizleri, Fransa'da yaklaşan cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesi gerçekleşen ön seçimlerde bir kez daha sahneye çıktı. Kısa bir

süre önce sağın ön seçimlerinde eski Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'yi ve bir diğer favori olan Alain Juppé'yi geride bırakan François Fillon, Cumhuriyetçi Parti çevresinde toplanmış sa-

ğın aday olma hak kazanmıştı. Şimdi ise iktidardaki burjuva sol Sosyalist Parti (PS) ve müttefiklerinin ön seçimlerinde son Başbakan Manuel Valls'i yenen Benoît Hamon büyük bir sürpriz yaşattı.

Denilebilir ki hem sağın hem de burjuva solun ön seçimlerinde, koca koca geçmişleriyle Fransız burjuva siyasetinin merkezinin son yıllardaki belkemiği olmuş ünlü siyasetçiler devre dışı kalırken, sağın en sağ, solu ise en sol kazandı.

Peki kimin nesidir bu Hamon? Fransız sosyalist solunun büyük bir keşif yapmışçasına usanmadan dillendirdiğinden farklı olarak ne devrimcidir Hamon ne de emekçiler için bir çözüm. Gençliğinden itibaren bu parti içinde yetişmiş ve bir dönem bakanlık dahi yapmış olan Hamon, patronların hizmetindeki PS aygıtının has evladıdır. Ne var ki, bu basit gerçekleri böylece sıralamak ne Marksist bir yöntemdir ne de işçilerin davasına hizmet eder. Bu noktada, Temmuz ayında yapılan anketlerde yüzde üç ile on arasında gezinen Hamon'un, Başbakan Valls'i yenmesinin altında ne keramet yattığını dönüp kendimize sormamız gerekir.

Hatırlanacağı üzere Fransız emekçileri 2016'nın ilk yarısında, Yeni İş Yasası'na karşı büyük mücadeleler vermişti. Hükümet ise parlamentoya danışmaksızın

yasayı geçirebilmesini sağlayan burjuva solun ön seçimlerinde, koca koca geçmişleriyle Fransız burjuva siyasetinin merkezinin son yıllardaki belkemiği olmuş ünlü siyasetçiler devre dışı kalırken, sağın en sağ, solu ise en sol kazandı.

Denilebilir ki hem sağın hem de burjuva solun ön seçimlerinde, koca koca geçmişleriyle Fransız burjuva siyasetinin merkezinin son yıllardaki belkemiği olmuş ünlü siyasetçiler devre dışı kalırken, sağın en sağ, solu ise en sol kazandı.



Meksika'da halk, emperyalizme el pençe divan duranlara ve zamlara karşı ayakta



Meksika yeni yıla kitle eylemleri ve büyük çatışmalarla giriş yaptı. 2012'den beri ülkeyi yönetmekte olan Peña Nieto, 1 Ocak'ta Meksika halkına, akaryakıt fiyatlarına yüzde yirmiyi bulan miktarlarda zam yapılacağını duyurdu. Üstüne bir de utandırmak ekledi "Siz benim yerimde olsanız ne yapardınız?"

amında 43 genç kaçırılarak katledilmişti. Bu katliamın yankıları tüm dünyaya yayılmış, Meksika kentlerinin yanı sıra dünyanın birçok yerinde de dayanışma eylemleri yapılmıştı.

Bu petrol zammını kitleler için daha da katlanılmaz yapan bir diğer husus ise, Meksika'nın ulusal petrol şirketi Pemex'in yine Peña Nieto iktidarı süresinde özelleştirilmeye ve parçalanmaya başlanmasıydı. Bu kısmi özelleştirmeler sonrası, henüz zamlar açıklanmadan dahi petrol istasyonlarında yakıt bulanamaz hale gelmiş ve kitlelerin tepkisi görülmeye başlanmıştı. Peña Nieto'nun iktidara gelmesinden bu yana devam eden fakat Trump'ın iktidara gelmesiyle doruk noktasına ulaşan ulusal para peso'nun değer kaybı bu petrol zamlarıyla birleşince, 1979'de bir günlük asgari ücret ile otuz litre benzin alabilen Meksikalılar bugün bir günlük gelirleriyle ancak beş litre alabilir hale geldiler. Meksika'nın günlük 2 milyar varıldan fazla bir üretimle dünyanın en önemli petrol üreticilerinden biri olduğunu da hatırlatalım.

Peña Nieto'nun, Trump ve emperyalizm karşısındaki dalkavukça tutumu da işin tuzu biberi oluyor. Trump henüz başkan dahi seçilmemişken, hatta araştırma şirketleri seçimi kazanmasına pek ihtimal vermiyorken, Ağustos ayında Meksika'ya bir ziyaret düzenlemişti. Bu vesileyle yaptıkları görüşme sonrası Peña Nieto'nun, Trump'ın ABD'de yaşayan Meksikalıları aşağılamasına ve Meksika'ya yönelik saldırıdan tutumuna bir cevap vermek yerine mülayim açıklama-

malarla yetinmesi Meksika'da büyük tepki çekmişti. Bu tepkiyi yatıştırmak için Peña Nieto, ziyareti düzenleyen ve Trump'la iyi ilişkilere sahip olan bakanını görevden almıştı. Trump'ın Başkan seçilmesi sonrası aynı kişinin Dışişleri Bakanı olarak atandığını da ekleyelim.

Bu hoşnutsuzluğun ilk ifadesi halk eylemleri olurken, işçi sınıfının geniş kesimleri de, işçi sınıfının metotlarıyla sahneye çıkmakta gecikmedi. 31 Ocak'ta birçok sendika, yerli halkı temsil eden grupların da katılımıyla büyük bir grev örgütlemeye karar almıştı. Bazı güney şehirlerinde eylemler 30 Ocak'ta başlarken özellikle başkent Meksiko'da grev büyük bir başarıya ulaştı. Pilotlardan köylü sendikalarına, öğrencilerden petrol işçilerine on binlerin katıldığı devasa eylemlerle taçlandırılan grevin ilk sonucu ise 3 Şubat'a görüldü. Peña Nieto hükümeti zamların 17 Şubat'a kadar uygulamaya konmayacağını açıklayan zamların iptalinin de gündemde olduğu konuşuluyor. Grevden önce de Trump'la görüşmeyi reddettiğini açıklamış, böylece halkın baskısı altında ABD emperyalizmine karşı daha onurlu bir tutumu benimsemek zorunda kalmıştı.

Bir başka önemli nokta ise, 2012'de imzalanan "Meksika Paketi" ile Peña Nieto'ya destek verdiğini açıklayan üç temel burjuva muhalefet partisinin kitlelerce eylemlere kabul edilmiyor olması. Meksika kitleleri "Que se vayan todos" (Hepsi gitsin) demekten yalnızca bir adım uzakta olabilir.

İstibdada "hayır" diyeceğimiz belli. Ama ne zaman ve nerede diyeceğimiz de çok önemli. Zaman önemli: Karşı çıkış referandumla sınırlı olmamalı. Referandum öncesinde iktidarın ve sokaktaki yandaşlarının referandumun kendisini istibdada uygun yöntemlerle hayalet referandumuna dönüştürme, yani "hayır"ı savunmayı suç haline getirme çabalarına karşı elimizden geleni ardemıza koymamalıyız. Sonrasında ise çıkan sonuca ("evet" ya da "hayır") göre mücadelemizi her alanda sürdürmeliyiz. Yanıt "evet" olursa, evimize çekilmek ya da Türkiye'yi onlara bırakmak yok! İstibdada karşı çıkmaya devam! Yanıt "hayır" olduysa, bunun verdiği güçle daha ilerisi için mücadele etmek. Tehlikeyi bütün bütüne ortadan kaldırmalıyız!

Ama nerede "hayır" diyeceğimiz daha da önemli. Türkiye'nin yarısından fazlasının aslında istibdada "hayır" diyeceği açık. Ama Ak milislerden elektrik santraline girecek kediyi, çeşitli faktörler yarışı daha başa baş duruma getirebilir. Her durumda, toplumun çok önemli bir bölümü, yaklaşık yarısı, istibdada "hayır" diyecek-

ti. Peki, bu hayati referandumda "hayır"ları çoğunluk yapmak için * * *

Donald Trump bir bakıma bir güç gösterisidir. Ya da emperyalist Amerika'nın dünyaya dış göstermesi. Ama devrimci proletaryanın gözlüğüyle bakan gözlere başka bir şeyi daha gösteriyor: Kapitalizmin, dönensel olarak düştüğü çaresizliğe bir kez daha düştüğünü, kendi yarattığı üretici güçleri yönetemediğini, bu yüzden dünyayı yeniden yıkımın eşiğine getirdiğini. "Küreselleşme"nin bir silindir gibi ötüne gelen her şeyi ezdiği, "kaçınılmaz" olduğu, kapitalizmin artık krizlerini kontrol altına almış olduğu ve daha birçok beyni o fikirlerin tutsaklığına düşmüş olan solcuların ağzında, son tahlilde, tek bir anlam taşıyordu: Kapitalizmin kendi kendini yıkıma götüreceği çelişkilere başışık olduğu yanlışlamasını yayıyordu. Şimdi geldiğimiz durum tam tersinin doğru olduğunu göstermiştir: Sermaye kendi yarattığı güçlere hüküm olamıyor; "küreselleşme" ve neoliberalizm olarak anılan ve sermayenin hareketini özgürleştirmeye dayanan gelişme süreci iflas etmiştir. Bütün bunlardan dolayı tüm dünyada burjuvazi birbirine düşmüştür. Kimi kışlaya, sığınağa, sipere girmek istiyor, kimi eski başarısız formüllerde ısrar ediyor. Burjuvazi dev bir çıkmaz ile karşı karşıyadır. Ve böyle görünüyor ki bir kez daha faşizme ve dünya savaşına başvurmamak

Sungur Savran

Açık kapıları "zorlamak" mı, zoru başarmak için çabalamak mı?

İstibdada "hayır" diyeceğimiz belli. Ama ne zaman ve nerede diyeceğimiz de çok önemli. Zaman önemli: Karşı çıkış referandumla sınırlı olmamalı. Referandum öncesinde iktidarın ve sokaktaki yandaşlarının referandumun kendisini istibdada uygun yöntemlerle hayalet referandumuna dönüştürme, yani "hayır"ı savunmayı suç haline getirme çabalarına karşı elimizden geleni ardemıza koymamalıyız. Sonrasında ise çıkan sonuca ("evet" ya da "hayır") göre mücadelemizi her alanda sürdürmeliyiz. Yanıt "evet" olursa, evimize çekilmek ya da Türkiye'yi onlara bırakmak yok! İstibdada karşı çıkmaya devam! Yanıt "hayır" olduysa, bunun verdiği güçle daha ilerisi için mücadele etmek. Tehlikeyi bütün bütüne ortadan kaldırmalıyız!

Ama nerede "hayır" diyeceğimiz daha da önemli. Türkiye'nin yarısından fazlasının aslında istibdada "hayır" diyeceği açık. Ama Ak milislerden elektrik santraline girecek kediyi, çeşitli faktörler yarışı daha başa baş duruma getirebilir. Her durumda, toplumun çok önemli bir bölümü, yaklaşık yarısı, istibdada "hayır" diyecek-

ti. Peki, bu hayati referandumda "hayır"ları çoğunluk yapmak için * * *

Amerika Birleşik Eyaletleri

Donald Trump bir bakıma bir güç gösterisidir. Ya da emperyalist Amerika'nın dünyaya dış göstermesi. Ama devrimci proletaryanın gözlüğüyle bakan gözlere başka bir şeyi daha gösteriyor: Kapitalizmin, dönensel olarak düştüğü çaresizliğe bir kez daha düştüğünü, kendi yarattığı üretici güçleri yönetemediğini, bu yüzden dünyayı yeniden yıkımın eşiğine getirdiğini. "Küreselleşme"nin bir silindir gibi ötüne gelen her şeyi ezdiği, "kaçınılmaz" olduğu, kapitalizmin artık krizlerini kontrol altına almış olduğu ve daha birçok beyni o fikirlerin tutsaklığına düşmüş olan solcuların ağzında, son tahlilde, tek bir anlam taşıyordu: Kapitalizmin kendi kendini yıkıma götüreceği çelişkilere başışık olduğu yanlışlamasını yayıyordu. Şimdi geldiğimiz durum tam tersinin doğru olduğunu göstermiştir: Sermaye kendi yarattığı güçlere hüküm olamıyor; "küreselleşme" ve neoliberalizm olarak anılan ve sermayenin hareketini özgürleştirmeye dayanan gelişme süreci iflas etmiştir. Bütün bunlardan dolayı tüm dünyada burjuvazi birbirine düşmüştür. Kimi kışlaya, sığınağa, sipere girmek istiyor, kimi eski başarısız formüllerde ısrar ediyor. Burjuvazi dev bir çıkmaz ile karşı karşıyadır. Ve böyle görünüyor ki bir kez daha faşizme ve dünya savaşına başvurmamak

zorunda kalacaktır. Bütün mesele işçi sınıfı ve çevresine toplayacağı bütün ezilmişlerin erken davranıp davranamayacağına bağlıdır. Öyle birbirlerine girdiler ki, mesele emperyalist ülkelerde yeni kapitalist olanlar arasında (örneğin ABD ve Çin) ya da emperyalistler arasındaki (örneğin ABD ve AB) çelişkilerden ibaret değildir. ABD'nin federal (yani merkezi) iktidarı eyaletlerle çatışıyor, gittikçe daha büyük ölçüde çatışacaktır. Güçlenen bir Kaliforniya ayrılıkçı hareketi var (Calxio)! Trump'ın yedi Müslüman ülke vatandaşlarına koyduğu yasayı kaldırın basit bir mahkeme kararı değildir. Ülkenin batısında, Pasifik kıyısında nispeten ilerici bir eyalet olan Washington eyaletinin (doğuda Atlas Okyanusu kıyısında olan başkent Washington DC ile karşılaştırılmasın) valisi ve adalet bakanının girişimidir aynı zamanda. Bu, her geçen gün büyüyecek, zamanla çok daha fazla eyaleti kapsayacak bir çatlaktır.

ABD'nin adı Türkiye'ye yanlış geçmiştir. United States of America, Amerika Birleşik Devletleri olarak çevrilemez. State İngilizce'de "devlet" demektir sadece. Amerikan İngilizcesi'nde ise "eyalet". Öyleyse, ABD'nin Türkçe'de doğru adı Amerika Birleşik Eyaletleri'dir. Biz şimdi bunu düzeltiyoruz da, yakında "Birleşik" ne olacak bakalım!

Yılmaz Tan

Duvar

1913: *Fırtınadan Önce* adlı kitabında Florian Ilies, 1910 yılında basılmış ve dünya çapında çoksatır olmuş *Büyük Yanılsama* kitabına atıfla şöyle yazıyor: “Asla bir daha savaş çıkmazdı, Norman Angell (kitabın yazarı) bundan emindi. Angell küreselleşme çağının dünya savaşlarını imkânsız hale getirdiğini, çünkü bütün ülkelerin çoktandır ekonomik olarak birbirine sıkı sıkıya bağlı olduklarını açıklamaktadır. İktisadi ağların yanı sıra iletişimdeki hele de finans dünyasındaki uluslararası bağların savaşçı anlamsız kıldığını da yazıyor”. Son 20 yılda Türkiye’de sol liberal aydınların yazılarına aşina Türkiye’li okur için bu satırlar hiç de yabancı olmasa gerek. Oysa güncel gelişmeler tam da bu “büyük yanılsama”nın mütahiş bir öngörüsüzlüğü olduğunu gün be gün ortaya koyuyor. Kanaatimiz o yöndedir ki, artık “küreselleşme” söyleminin tedavülde kalkmakta olduğu bir döneme girmiş bulunmaktayız.

Önce şunu belirtelim. Kısaca süre önce Davos’ta gerçekleştirilen Dünya Ekonomik Forumu toplantıları, giderek derinleşen dünya ekonomik krizi karşısında uluslararası burjuvazinin hem şaşkın ve çözümsüz olduğunu hem de krizin olası ağır toplumsal sonuçlarından oldukça kaygı duyduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Onlar ne kadar “küreselleşmeyi nasıl ayakta tutabiliriz?” diye tartışadursunlar, ABD başkanı Trump koltuğuna oturur oturmaz Meksika sınırına duvar örme kararı, bizzet sermayenin bile. Biz bu kararın, uygulayama geçip geçmeyeceği henüz kesinleşme bile, önümüzdeki günler için önemli bir işaret fişeği olduğu kanaatindeyiz.

Şöyle izah edelim: ABD burjuvazisi, uluslararası burjuvazinin diğer kesimleri gibi dünya kapitalizminin üçüncü büyük depresyonu karşısında henüz bütünlüklü, başarı vaat eden bir stratejiye sahip değil. Bununla birlikte Trump’ın “Önce Amerika” politikasının ürünü olan Meksika sınırına duvar örme kararı, bizzet sermayenin “küreselleşme” söylemine sırtını dönüp, istemeye istemeye de olsa, daha korumacı bir temelde kâr arayışı stratejisine yönelmekte olduğunun bir öncü göstergesi. Yeri gelmişken, bu güçlenen eğilimin sadece ABD’de Trump’ın, Avrupa’da Le Pen’in ve diğer faşizan liderlerin kişilikleriyle ya da halkın sisteme duydukları öfkeyi kendi çıkarları için kullandıkları bir göz boyama ile açıklamanın kendi başına yeterli olmadığı kanısındayız. Yıllardır krize karşı aldıkları bütün tedbirlerin sonuç vermemesidir ki uluslararası sermayeyi öbür uca savrılmaya adım adım zorlamaktadır. Öbür uç diyoruz; zira yazının başında adı geçen kitapta da belirtildiği gibi bir uça ülkeler arasındaki bağların giderek sıkılaştığı, üretim toplumsallaşmasının giderek arttığı bir dünya ekonomisi var. 1910’da bile dünya şöyleyse varın siz düşünün bugünkü uluslararası bütünlüşmenin gelişmişlik düzeyini. Ancak öbür ucun, yani dünya kapitalizminin birbirleriyle rekabet etmek zorunda olan ulus-devletlere bölünmüşlüğüne sürüyor olması, günümüz kriz koşullarında bu iki uç arasındaki gelişkinin daha da keskinleştiği anlamına geliyor. Kapitalizmin söz konusu çelişkiyi aşamamasının doğurduğu bu muhtemel stratejik yöneliş, ticaret savaşlarından emekçilerin daha fazla sömürüldüğü çalışma koşullarına kadar ağır toplumsal bedellere gebe. Her türlü faşizan eğilimi besleyen, küresel işçi sınıfını duvarlar örerek bölmeye dayalı bu yönelişe karşı tek umut ışığı her kimlikten emekçinin dayanışma içinde ve enternasyonalizm temelinde birlikte mücadeleyi yükseltmesidir.

Trump’a dair ilginç bir anekdotla bitirelim. Birkaç sene evvel “ölümü bile paraya çevirecek” başlığıyla yayınlanan bir haberde ABD’li emlak kralı Trump’ın mezarlık sektörüne hızlı bir giriş yaptığı ve New Jersey eyaletinde bulunan “Trump Ulusal Golf Kulübü” arsasının bir bölümünün mezarlık haline getirmeye karar verdiği, ayrıca söz konusu mezarlıktan sadece golf kulübü üyelerinin yararlanabileceği belirtiliyor (*Milliyet*, 03.02.2012). Burjuva kafası. Ölüren bile – kendi ayrıcalıkları için duvarlar örerek – para kazanma peşinde. Tüm emekçiler ve ezilenler olarak “fırtınadan önce” ağır bir görevle karşı karşıyayız: o duvarları yıkmak!

Fransa’da DEYK’e bağlı ROR grubu mücadeleye merhaba dedi

Son iki asırlık tarihte Avrupa ne zaman devrim dese en önemli cephelerden biri hep Fransa olmuştur. 1848’de işçi sınıfının kızıl bayrağı ilk kez Paris semalarında dalgalanmış, 1871’de tarihin ilk işçi iktidarı patronları ve onların siyasetçilerini Paris dışına kaçırmaya zorlamıştı. 1936’da Fransa’da tarihin o güne dek gördüğü en güçlü grev dalgası patronları koltuklarında öyle bir sarsmıştı ki, iktidarlarını ancak bürokrasinin işçi sınıfına ihaneti ile ve 40 saatlik iş haftasından yıllık izne ve hatta işçilerin patlayan bisiklet tekerlerini ödemesine kadar bir taviz vererek kurtulabilmişlerdi devrilmekten. 1968’de, bir kez daha işçi sınıfı masaya yumruğunu vurmuş, bu kez öğrenci gençliği de yanına alarak, dönemin cumhurbaşkanını ölümden kaçmak zorunda bırakmıştı. Sonuncusunu görmeye ömrü yetemese de, Nâzım’ı “Paris ışık şehri, ihtilal şehri” yazmaya iten de bunlardı.

Üçüncü Büyük Depresyon döneminde Fransa bir kez daha önemli bir cephe haline geliyor. Bir yandan ön-faşist Ulusal Cephe (FN) partisi hızla yükselip, 2015’teki son bölge seçimlerinden birinci parti olarak çıkarken bir yandan da geniş kitleler krizin bedelini patronlara ödetmek

çin mücadeleye giriyor. *Gerçek* gazetesini okurlarının hatırlayacağı üzere, 2016’nın ilk yarısını Fransa işçi sınıfı Yeni İş Yasası’na karşı büyük grevler ve yürüyüşlerle geçirirken, öğrenciler de Fransa’nın birçok şehrinde üniversiteleri ve liseleri işgal ederek işçi sınıfına destek vermişti. Gündüzler eylemlerle geçen geceleri de *Nuit Debout* (Bütün Gece Ayakta) adlı meydanlar hareketi, Fransa’nın büyük meydanlarını işgal eder olmuştur.

Bu kritik dönemde, DEYK’e bağlı Renaissance Ouvrière Révolutionnaire (Devrimci Proleter Yeniden Doğuş, ROR) grubu bu topraklarda hayat bularak ilk bildirisini yayınladı. Fransa’da Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaşırken, kitlelerin yüzü de büyük oranda seçimlere dönmüş vaziyette. İktidarda bulunan fakat büyük bir krizin içinde geçen burjuva sol Sosyalist Parti, büyük işçi eylemleri sonrası itibarı neredeyse sıfıra inmışken, büyük oranda da imaj yenilemek için bir ön seçime gitti. Bu ön seçimler için yayınladığı bildiri ROR, Fransa’nın ve dünyanın istisnai bir dönemden geçtiğini belirtirken, yükselen faşizme karşı mücadelede Sosyalist Parti’nin bir seçenek olamayacağı-

ni, ön seçimi kazanan kim olursa olsun bu partinin başına geçen kişinin işçi sınıfının güvenine ihanet ederek burjuvazinin çıkarlarına hizmet edeceğini belirtiyor.

Faşizmin yenilmesi için izlenmesi gereken yolun, bir Birleşik İşçi Cephesi olması gerektiğini belirten bildiri, seçimlerin de bu mücadelede bir metot olarak kullanılmasının yanlış olmadığını fakat bunun yalnızca talii bir araç olduğunu ve asıl mücadelenin sokakta, işyerinde ve okulda verileceğini vurguluyor. Bildiride altı çizilen bir başka husus ise, Ulusal Cephe’nin işçi havalzarında güçlenmesinin sorumluluğunun işçi sınıfına ihanet eden burjuva solda ve işçi sınıfına yüz çeviren solda olduğunu. ROR, bu siyasi çizgiye alternatif olarak işçi sınıfının patron partilerinden bağımsız mücadele hattının örülmesi için düşüni tmağına takip mücadele etmek gerektiğini hatırlatıyor.

Nisan ayında gerçekleşecek Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Ulusal Cephe’nin ikinci tura çıkması da, bunun bir mücadele dinamizmini tetiklemesi de kaçınılmaz görünüyor. ROR’lu yoldaşlarımızın önündeki yol uzun ve meşakkatli, fakat ilk adım atıldı bile!



Devrimci Marksizm ilk İngilizce sayısını yayınladı:

Revolutionary Marxism 2017

Marksizmin teoride de pratikte de enternasyonalist olduğu kavrayışından yola çıkan *Devrimci Marksizm*, bu yıl 10. yılını tamamlaması vesilesiyle yeni bir atılım yaparak her yıl bir İngilizce sayı yayınlamaya karar verdi. İlk sayı, *Revolutionary Marxism 2017* başlığıyla Aralık ayında çıktı.

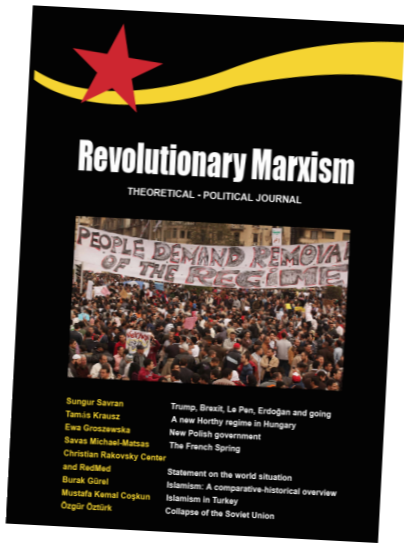
Revolutionary Marxism 2017 hem *Devrimci Marksizm*’in düzenli yazarlarından, hem de derginin başka ülkelerden dostu birtakım Marksistlerden yazılar içeriyor. Sekiz yazıdan beşi Türkiye’den, üçü ise Macaristan, Polonya ve Yunanistan’dan.

Sayı dört ana temaya yer vermiş bulunuyor. Bunlardan ilki *Devrimci Marksizm*’in “ön faşist” olarak nitelendiği hareketin uluslararası alanda yükselişi. Burada Sungur Savran, Trump’ın ABD başkanlığına seçilmesini merkeze almakla birlikte ufkunu geniş tutarak Avrupa Birliği’nde, Rusya, Ukrayna ve Doğu Avrupa’da yükselen baskı rejimlerinin ve faşizan hareketlerin yanına Asya’dan çeşitli örnekler (Türkiye, Hindistan, Filipinler) de katarak ön-faşist hareketlerin tarihi dinamizmini araştırıyor, solun izlenmesi gereken stratejileri sergiliyor.

Macaristan’dan Tamás Krausz ve Polonya’dan Ewa Groszewska ise kendi ülkelerindeki baskıcı rejimlerin karakterini analiz ediyorlar.

İkinci tema ön faşizmin karşısında yükselen kitle hareketleri, isyanlar, devrimler. Bu bölüm Yunanistan’dan kardeş partimiz EEK’in önderlerinden Savas Mihail-Matsas’ın 2016 bahar aylarında Fransa’da yeni İş Yasası’na karşı verilen yoğun mücadelelerin genel dünya durumu içindeki yerini tartıştığı yazısıyla açılıyor. Bölümün öteki parçası bir belge: Kristiyan Rakovskiy Balkan Sosyalist Merkezi ile RedMed sitesinin 2016 başında dünya durumunu analiz etmek ve devrimcilerin görevlerini ortaya koymak amacıyla ortaklaşa yayınladığı bir bildiri.

Üçüncü ana tema dünya ve Türkiye’de İslamcılık. Burak Gürel dünya çapında İslamcılığın 1979 dönüm noktasından beri yükselişini karşılaştırmalı bir tarihsel perspektifle sergiliyor. Mustafa Kemal Coşkun ise Türkiye’de tarikatlarda temelde gelişen İslamcılığın (tarikatlarda esas olarak küçük ve orta burjuvazinin av alanı olduğundan) ihtiyaç halinde örneğin neoliberalizm gibi başka ide-



olojilerle birleşebildiğini ileri sürüyor.

Derginin son dosyası 20. yüzyılın sosyalist inşa deneyimini konu alıyor. Özgür Öztürk Sovyet deneyimini ekonomik çelişkileri temelinde masaya yatırıyor.

Revolutionary Marxism 2018, sosyalizm açısından bir çifte yıldönümü olan 2017 yılı sonunda çıkacağı için, başka şeylerin yanı sıra, hem Ekim devrimini (100. yıl), hem de Marx’ın *Kapital*’ini (150. yıl) ele alacaktır.

Arjantin medya devinde işgal

“AGR-Clarín işçisi kazanırsa hepimiz kazanırız!”

Arjantin’de 2016 yılında 5.000’den fazla işyeri kriz gerekçesiyle kapatılmış, 200 binden fazla işçi işten atılmış durumda. 16 Ocak’ta sıra AGR-Clarín işçilerine geldiğinde ise bu sefer patronlar bekledikleri bir sürprizle karşılaştılar ve işçiler iş güvencelerine sahip çıkmak için işyerlerini işgal etti. 16 Ocak’tan itibaren de işgal kararlılıkla sürüyor, sınıf dayanışması büyüyor, AGR-Clarín işçisi Arjantin işçi sınıfının en önünde yürüyor!

Arjantin işçi sınıfının kalbi AGR-Clarín’de atıyor

AGR-Clarín, Arjantin’in en büyük medya tekelci Clarín Grubu bünyesinde yer alan ve 380 işçinin çalıştığı bir matbaa. 16 Ocak sabahı işçiler başkent Buenos Aires’te bulunan işyerlerine geldiklerinde kriz nedeniyle matbaanın kapatıldığı dair bir yazı ile karşılaşıyorlar. Türkiye ile kıyaslayarak söyleyecek olursak Doğan Medya’nın en güçlü olduğu zamanlardaki gibi bir tekelden bahsediyoruz. Farklı farklı kesimlere hitap eden çok sayıda günlük gazetesi, onlarca radyo, televizyon ve radyo kanalları, internet siteleriyle çok büyük bir grup. İşleri zaten yolunda. Ayrıca AGR-Clarín işçileri tezgâhlarda daha basımı bekleyen yayınlar olduğunu, dolayısıyla da “iş yok, kapatmak zorundayız” gerekçesinin yalan olduğunu çok iyi biliyor.

Asıl amaç kriz bahanesiyle eski işçileri gönderip yerine çok daha kötü koşullarda yenileri almak. Çünkü AGR-Clarín işçileri sendikali. Yıllardır adım adım her toplu sözleşmede farklı taleplerini patrona kabul ettirmişler. AGR-Clarín patronu da bir manevrayla işyerini kapatıyor gibi gösterip sonra belki de aynı yerde başka isimle yeniden açarak içerideki bu örgütlü gücün kurtulmak istiyor. İşçilerse bir yandan patronların bu kirli hesaplarını teşhir ederken bir yandan da iş güvencelerini savunuyor, krizin bedelini işçilere ödetilmesine izin veremeyeceklerini kararlılıkla gösteriyorlar.

16 Ocak’ta işgalle birlikte mücadelenin başladığı ilk andan itibaren işçiler temsilcileri aracılığıyla diğer işçileri, sendikaları, siyasi partileri bilgilendiriyor, dayanışma etkinlikleri düzenliyor, taleplerini geniş kitlelerin sahiplenmesi için organize bir şekilde çalışıyorlar.

İşyeri baş temsilcisi, 7 yıllık mücadelenin ardından işine iade edilerek bir sınıf mücadelesi sembolü haline gelen Pablo

Viñas, DIP’in Arjantin’deki kardeş partisi Partido Obrero’nun (İşçi Partisi, PO) militanı. Partido Obrero, sendikal alanda faaliyet yürüten örgütlerinden meclisteki milletvekillerine, gençlik örgütünden kadın örgütüne, PO’yu bir çekim merkezi olarak gören sine-macılarla ve müzisyenlere kadar bütün güçlerini bu mücadelenin etrafında seferber ediyor.

İçeride işçilerin işgaliyle, dışarıda PO ve FIT (*Frente de Izquierda y de los Trabajadores* - Solun ve İşçilerin Cephesi) öncülüğünde örgütlenen eylemlerle Arjantin işçi sınıfının kalbi neredeyse AGR-Clarín’de atıyor.

İşgale destek için dayanışma grevi, eylemler, mücadele fonu...

Eylemler, destek ve dayanışma faaliyetleri sadece matbaanın önünde yapılanlarla sınırlı değil. 16 Ocak’ta işgalin başlamasından sadece üç gün sonra, 19 Ocak’ta farklı işyerlerinde çalışan basını yaygın ve matbaa işçileri 30 yıldan sonra ilk kez greve gittiler. 24 Ocak’ta Buenos Aires’in merkezinde “işten çıkarılan işçiler işe iade edilsin!”, “esnek çalışmaya hayır!”, “kapatılan ve işçi çıkarılan işyerleri işgal edilsin!” gibi sloganları öne çıkaran bir yürüyüş gerçekleştirildi. Her direnişte, mücadelede işçilerin kararlılıkla devam etmesinde önemli bir etken ailelerinden gördükleri destek olmuştur. İşçiler bu desteği de örgütlü hale getirdiler ve “AGR-Clarín işçilerinin aileleri komisyonu” diye bir örgütlenme kurdular. Bir diğer önemli etken de mücadelede zaman geçtikçe yaşanacak maddi zorluklardır. Bunun için de derhal “Mücadele Fonu” adında bir sandık oluşturular. İşçi sınıfının örgütlü güçlerinin dayanışmayı hem sınıf mücadelesi yöntemleri ile hem de maddi olarak göstermesi için örgütlü işyerlerini ziyaret ederek toplantılar düzenlediler. Patronun AGR-Clarín’de yapılacak işleri başka matbaalarda bastırmaya



çalışması karşısında bir yandan o matbaalarda çalışan işçilere, farklı bölgelere dağıtım yapan kamyon şoförlerine dayanışma çağrısı yaparken diğer yandan da #NoCompreClarín yani “Clarín alma” başlığı ile bir boykot kampanyası da örgütlendi. Gazete bayilerinde boykot ve dayanışma çağrısı için bildiriler dağıtıldı, afişler asıldı. Spikerler, gazeteciler, muhabirler ve çeşitli basın yayın çalışanlarının katıldığı imza kampanyaları düzenlendi.

Bakanlığın kapısına dayanıldılar

Son olarak işçiler taleplerini ifade etmek, Clarín patronunun bu yasadışı işten atma girişimine izin vermemesi için 3 Şubat’ta Çalışma Bakanı Jorge Alberto Triaca ile görüşmek istediler. Ama tabii Triaca’nın kapısına sadece birkaç işçi temsilcisi gitmedi. Bir hafta boyunca yapılan yoğun bir çalışmanın ardından binlerce insan AGR-Clarín işçileri ile dayanışma içinde bakanlığın kapısına dayandı. Eylem sırasında bir sosyal medya kampanyası da düzenlendi. #TriacaReuniteConAGR yani “Triaca AGR ile görüş” anlamına gelen mesaj Twitter’da en çok konuşulanlarda ilk üçe girdi.

Çalışma Bakanı Triaca görüşmeyi kabul etmedi, niyetini de ertesi gün işçilerin işgal ettiği fabrikaya 7 otobüs jandarma/polis göndererek belli etmiş oldu. İşgalin daha ilk günü de polis tazyikli su, biber gazı ve plastik mermilerle işçilere saldırmıştı.



Ancak işçilerin ve dayanışmaya gelen güçlerin kararlılığı karşısında geri çekilmek zorunda kalmışlardı. Bu satırların yazıldığı sırada henüz yeni bir müdahaleye cesaret edebilmiş değiller. Ama bir yandan da Clarín patronu her gün biraz daha sıkışıyor.

Arjantin işçi sınıfı PO ve FIT öncülüğünde ileri atılıyor

Partido Obrero en çok “AGR-Clarín işçisi kazanırsa hepimiz kazanırız” sloganını öne çıkarıyor. Çünkü AGR-Clarín işçilerinin mücadelesi, iş güvencesini savunmak, işten atmalara ve esnek çalıştırılmaya karşı koymak için Arjantin işçi sınıfının önünde yeni bir yol açmış durumda. Sendika bürokrasisinin tahakkümü altında son 30 yıldır grev bile yapılmamış bir sektörde işçiler bir kuşatmayı kırdılar, ileri bir adım attılar.

AGR-Clarín tek başına parlayan bir alev değil. Partido Obrero’nun yıllara yayılan planlı, disiplinli ve devrimci bir mücadelede ile sınıf içinde elde ettiği

mevzilerin bir ürünü. Bunun da ötesinde AGR-Clarín yeni ve daha büyük mücadelelerin habercisi. Geçtiğimiz 20 Aralık, 2001’de başlayan ve *Argentina* diye anılan büyük isyanın 15. yıldönümüyü. O gün ülkenin neredeyse bütün kentlerinde gösteriler düzenlendi. Buenos Aires’te yapılan gösterinin kapamı konuşması ülkenin en önemli sendikalarından biri olan lastik işçileri sendikası SUTNA’nın genel sekreteri, Partido Obrero militanı yoldaşımız Alejandro Crespo tarafından yapılmıştı. SUTNA’da geçtiğimiz Nisan ayında sendika seçimlerini, yilardır sendikayı yöneten Peronist bürokrasinin listesine karşı FIT liderliğindeki sınıf mücadeleciler kazanmıştı. Yoldaşımız konuşmasında SUTNA’da yapılan seçimlerin sonucunun işçi sınıfının Arjantin’de mücadeleciler bir odak arayışının göstergesi olduğunu vurgulamış ve 2017’de mücadelenin daha da yükselmesini beklediğini ifade etmişti. AGR-Clarín işçileri de 2017’nin açılışını tam da beklediği şekilde yapmış oldular.



Ekim devrimi

Müslüman halkların da devrimidir!

EKİM DEVRİMİNİN

100
yıldönümü

İşçiler çok defa komünistlerin orak-çekiçli bayraklarına bakarak şu soruyu sorarlar: “Neden Rusya bayrağını kullanıyorsunuz?” Bu, Ekim 1917’de işçi sınıfını Rusya’da iktidara getiren Ekim devrimi ve onun ürünü olan Sovyet devleti hakkında yeterli bilginin burjuvazinin baskıları ve yalanları dolayısıyla Türkiye işçi sınıfına aktarılamamış olmasının sonucudur. Ekim devrimi sadece Rus ulusunun değil aynı zamanda Müslüman halkların da bir devrimidir. Dolayısıyla, o devrimin ürünü Sovyet devletinin bayrağındaki orak-çekiç Müslüman halkların da sembolüdür. İş ki, insan çekiciyle dünyaya biçim veren işçi olsun, orayla insanlığı doyuran köylü olsun!

Sovyetler Birliği dünyanın en büyük Müslüman ülkelerinden biri idi!

Her şeyden önce, devrimin yaşandığı 20. yüzyıl başında “Rusya” olarak anılan ülke, çokuluslu bir imparatorluktu. Nasıl ki Osmanlı’nın tebaası Türklerden ibaret değildi, envai çeşit halk, hem çoğunluğu Hıristiyan Balkan halkları, hem Rum, Ermeni ve Yahudiler, hem de Arap’tan Çerkes’e ve Kürt’e Türk olmayan Müslüman halklar bu devletin çatısı altında yaşıyordu, Rusya da sadece Ruslardan oluşmuyordu. Ekim devrimi Rusya’da yaşayan Hıristiyan’ıyla (Ukraynalı, Gürcü, Ermeni vb.) Müslüman’ıyla bir dizi başka halkı ayağa kaldırmıştır. Üstelik bu Müslüman halkların çoğunluğu Türklerle aynı etnik kökenden geliyordu: Rusya’nın kendi içinde yaşayan Tatarlar, Çeçenler, Dağıstanlılar, Kalmıklar vb. yanı sıra, Güney Kafkasya’nın ve Orta Asya’nın (bugün bağımsız olan) halklarından Azeriler, Türkmenler, Kazaklar, Özbekler, Kırgızlar hep böyleydi.

Devrimin ardından, uluslararası işçi sınıfının Marx ve Engels’ten sonra en büyük önderi olan büyük devrimci Lenin’in ısrarıyla, ülkenin eski adındaki Rusya veya Rus sözcükleri yeni devletin adında kullanılmadı: **Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB), modern çağda adında bir ulusun ya da coğrafyanın izi olmayan tek devlettir!** Neden? Çünkü Lenin ve gerçek komünistler, bütün halkların

eşit olduğu bir dünya istiyorlardı. Onların davası, bir sınıf davasıydı.

SSCB federal bir ülke idi. Birçok iş tek tek cumhuriyetlerin yetki alanına bırakılmıştı. 15 adet olan bu **cumhuriyetlerin altı tanesi (Azerbaycan, Türkmenistan, Kazakistan, Özbekistan, Kırgızistan, Tacikistan) Müslüman halklar tarafından yönetiliyordu.** Ayrıca cumhuriyetlerin içinde “özerk cumhuriyet”ler vardı. Mesela Tataristan, Rusya cumhuriyeti içinde özerk bir cumhuriyetti. Çeçenistan, Dağıstan vb. gibi Müslüman halkların yönetiminde başka özerk alt birimler de vardı.

Sovyetler Birliği 1930’lu yıllarda işçi sınıfının ve köylülüğün içinden çıkan, kendine özel çıkarlara sahip bir bürokrasinin hâkimiyetine girdi. Bu gelişme aynı zamanda Rus milliyetçiliğinin adım adım ağır basmasıyla el ele gitti. Ama sonuna kadar, Sovyet devleti 1991’de dağılana kadar Müslüman halklar eski Sovyet anayasalarında kendilerine tanınan haklardan yararlandı. İşçi ve köylü olarak da işsizliğin olmadığı, herkesin geleceğinden emin olduğu, eğitim, sağlık, konut gibi alanlarda en ufak bir sıkıntının yaşanmadığı, kapitalizmin illetlerinden kurtulmuş bir toplumda yaşamış oldular.

Türkler, Farslar, Hintliler, Afganlar...

Ama Ekim devrimi sadece bu anlamda Müslüman halkların da devrimi değildir. Ekim devrimi, Müslüman halkları Batı emperyalizmine başkaldırarak özgürleşmeye çağıran bir devrimdir aynı zamanda. Avrupa 17. yüzyılda nüfusunun çok büyük bölümü Müslüman olan Hindistan’ı sömürgeleştirmiştir. 18. yüzyılın sonundan itibaren ise Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da nerede tutturabiliyorsa, işgal, yağma, sömürgeleştirme, ekonomik sömürü, kültürel aşağılama politikaları izlemiştir. Nüfusunun çoğunluğu Müslüman olan ülkelerin hâkim sınıfları, şahlar, padişahlar, ağalar, toprak sahipleri, tefeciler, vergi vurguncusu mültezimler ve onların şeyhleri, sıhları, aydınları, ah vah etmiş, ama emperyalistlerle işbirliğine gitmişlerdir. **Ekim devrimi ise Müslüman halkları işçi sınıfı ve**

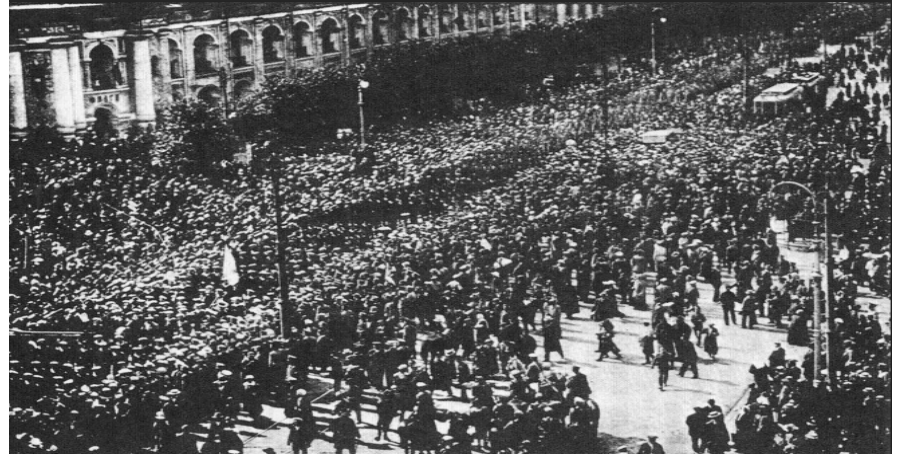
köylülüğün isyanı temelinde emperyalizme karşı ayaklanmaya çağırmıştır.

Bolşevikler, Çarlığı 1917 Ekim ayında devirmiş ve iktidara geçmiştir. Bolşeviklerin Dışişleri Komiseri Trotskiy önderliğinde ilk yaptığı işlerden biri, gizli diplomasiye savaş açmak, Çarlığın emperyalizmle yaptığı gizli anlaşmaları, paylaşım planlarını açıklamak olmuştur. Ortadoğu’yu emperyalist ülkeler arasında paylaştıran 1916 tarihli Sykes-Picot anlaşması 23 Kasım 1917’de (yani devrimden sadece 15 gün sonra) *Izvestiya* ve *Pravda* gazetelerinde yayınlanarak emperyalizmin Osmanlı Ortadoğu’sunu paylaşım planları bütün dünyaya teşhir edilmiştir. Buna rağmen Arap dünyası savaş sonrası sömürgeleşmekten kurtulamadıysa bunun sorumluluğu Ortadoğu’nun hâkim sınıflarındadır!

Bakû Doğu Halkları Kongresi

Ekim devriminin ertesinde devrimciler Ortadoğu halklarına açık bir alternatif önermiştir: 1920 yılında Azerbaycan’ın başkenti Bakû’de toplanan Doğu Halkları Kongresi, binlerce Türk, Azeri, Fars, Hintli, Afgan, Arap, yani bütün Müslüman halklardan temsilciyi bir araya getiriyordu. Bu kongre tam da uluslararası komünist hareket ile emperyalizmle boğuşmakta olan Doğu halkları, en başta da Müslüman halklar arasında bir ittifak temelinde geleceğe giden yolu gösteriyordu. Kongrenin sonunda kabul edilen manifesto, emperyalizmin Doğu ülkelerinin her birinde yaptığı ve yapmayı planladığı mezalimi ve sömürüyü ele aldıktan sonra şöyle diyordu:

“Britanya kapitalistleri Türkiye’yi ve İran’ı, Mezopotamya’yı ve Arabistan’ı, Afganistan’ı ve Mısır’ı ele geçirerek bütün köylülere, bu mahvolmuş, borç içindeki köylülerin varlıklarını üç beş kuruşa satın alarak topraklarından sürececek, sonra bunları geniş malikânelere, plantasyonlara dönüştürerek Doğu’nun topraksız kalmış köylülerini burarlarda köle ırgatlar gibi çalışmaya mecbur edeceklerdir. Türkiye’de,



İran’da ve Mezopotamya’da aç Türk, Acem ve Arap emekçilerinin ucuz emeğini kullanarak fabrikalar inşa etmek, demiryolları döşemek, madenleri çalıştırmak istiyorlar.”

Böylece burjuvaziyi, toprak ağalarını, devlet bürokrasisini bir kenara bırakarak Doğu’nun köylü, işçi, zanaatkar ve esnafına hitap eden Bakû Doğu Halkları Kongresi, daha sonra Doğu halklarını mücadeleye çağırıyor:

“Buna geçit vermeyeceğiz!”

Britanya’nın kapitalistlerinin, emperyalist Britanya’nın yöneticilerinin karşısında, Doğu’nun köylü ve işçilerinin örgütlü gücü, Komünist Enternasyonal’in kızıl bayrağı altında, bütün dünyayı ve insanlığın tamamını her türden sömürü ve zulümden kurtarmaya adanmış devrimci işçilerin birliğinin kızıl bayrağı altında yükseliyor.

Doğu Halklarının temsilcilerinin Birinci Kongresi, bütün dünyaya ve Britanya’nın kapitalist yöneticilerine yüksek sesle haykırır: Buna geçit vermeyeceğiz! Siz köpekler Doğu halklarını yutamayacaksınız, siz bir avuç alçak zalim, Doğu’nun yüz milyonlarca işçi ve köylüsünü sonsuza kadar köleliğe mahkûm edemeyeceksiniz.”

İşte bunun için, enternasyonalist bir inançla bütün halkları işçi sınıfı önderliğinde emperyalizme ve kapitalizme karşı ortak mücadeleye çağırdığı için de Ekim devrimi ve Sovyet

devleti aynı zamanda Müslüman halkların bir devrimidir.

Sovyet devleti Milli Mücadele’nin en büyük destekçisiydi!

Nitekim, Birinci Dünya Savaşı sonunda neredeyse bütün toprakları emperyalistler arasında paylaşılmış, başkenti İstanbul İngilizler ve müttefiklerinin işgali altına düşmüş bulunan Anadolu halkı ayaklanarak Ankara’da devrimci bir meclis ve hükümet kurunca, emperyalizme karşı ona en büyük, en ikirciksiz askeri, ekonomik ve diplomatik desteği veren Lenin’in komünist hükümeti olmuştur. Bir kez savaş kazanıldıktan ve cumhuriyet kurulduktan sonra ise, 1930’lu yılların dünya ekonomik krizi bağlamında Türkiye’nin sanayileşmesindeki ilk sistematik atılımı ekonomik olarak destekleyen yine Sovyet devleti olmuştur. Buna benzer desteği, Sovyet devleti İkinci Dünya Savaşı sonrasında başta Araplar olmak üzere (Mısır, Cezayir, Irak ve diğerleri) emperyalizme karşı mücadele eden bütün Müslüman halklara vermiştir. İşte bunun için Ekim devrimi aynı zamanda Müslüman halkların devrimidir!



“İşçiler ve köylüler, güçlü birlikleri sayesinde, zalimleri yok ediyorlar”
1920’li yılların Azerice Sovyet afişi



“Çalışmayan, aş bulamaz”
1920 tarihli Özbekçe Sovyet afişi



Tatar kadınları! Rusya'nın kadın işçilerinin saflarına katılın.
Rusyanın proleter kadınlarıyla elele, nihayet son zincirlerinizi de kıracaksınız” - 1920’li yılların Tatarca Sovyet afişi